SPECIALUDGAVE AF „BERLINER ILLUSTRIRTE ZEITUNG“ · 1. JUNI 1940 · Da Nr. 4

Belgien Fr. 2.— / Bulgarien Lewa 10.— / Danmark 50 Øre / Estland 40 Sent / Finland mk. 4:50 / Grækenland Drs. 11.— / Italien Lire 2.— / Jugoslavien Dinar 5.— / Letland 50 Sant / Litauen 60 Centas / Luxembourg Fr. 2.—
Holland 20 Cents / Norge 45 Øre / Portugal Esc. 2.50 / Rumænien Lei 16.— / Sverige 50 Øre / Svejts 45 Cent. / Slovakiet Kr. 2.50 / Spanien Ps. 1.25 / Tyrkiet Piaster 15.— / Ungarn 36 Filler / Amerika 10 Cents

Signal

Mod Maalet:
Bomber
falder ned paa en
fransk Flyveplads

Agfa

FOTO

Fabrikater over hele Verden!

Agfa Film og Plader
Isochrom · Isopan · Isopan ISS

Agfa Papirer
Lupex · Brovira · Portriga

Agfa Kameraer
Billy · Karat · Isolette

Agfa Karatorer

Agfa Cine-Amatør-Kameraer og Projektions-Apparater

Agfa Cine-Film

Agfa Repro-Film og Plader

Agfacolor-Film

Agfa Fremkalder Hjælpemidler og Filtre

Agfa Foto-Tilbehør

Agfa fotografiske Artikler for Laboratorium

„Godt, at det nu er begyndt"

I Paris

Henri de Kerillis, der var Flyverofficer i Verdenskrigen. og som nu er en af den franske Generalstabs Tillidsmænd, har lige sluttet sin Artikel til „Epoque". Han gennemlæser endnu engang de afgørende Linier, der tidligt den følgende Morgen vil staa i Bladet: „Hvis det skulde lykkes Tyskland, der allerede nu behersker Danmark og Sydnorge, at faa Fodfæste i Holland, vil det tyske Rige have et uhyre Felt til Luftangreb, som ligger i en Halvkres om de britiske Øer. Tyskland vil kunne benytte sig af dette til at gøre det engelske Flaadeherredømme i Nordsøen Rangen stridig og til derved at bryde det engelske Folks Moral gennem voldsomme og gentagne Bombardementer."

Vil disse Sætninger være nok som en første Antydning? Henri de Kerillis ved endnu mere om Generalstabens Planer: paa Rekordtid, det har man betroet ham, kan engelske og franske Tropper staa i Belgien og Holland, efter at de sidste Forberedelser allerede er blevet truffet for et Par Dage siden. Men dette er Oplysninger, der først kan offentliggøres i det givne Øjeblik; i Dag maa det være nok som en første Hentydning at skrive, at Holland i Tyskernes Hænder maa regnes som en Farezone for de Allierede.

Over Paris ligger der paa denne 9. Maj en mild Foraarsaftens Skumring. Fortovskaféerne paa de store Boulevarder er fyldt med Mennesker, Avissælgerne raaber med Aftenbladene — hvor langt er man dog ikke fra de første Krigsdages Ophidselse. Nu har Krigen varet i otte Maaneder; men hvis ikke Uniformerne var saa talrige blandt de spadserende og blandt Gæsterne i Kaféerne og de smaa Bar'er, hvis ikke Butiksvinduerne med deres paaklæbede Papirstrimler og Sandsækkene foran Kældervinduerne mindede om Krigen, da vilde man ikke kunne spore nogen Forskel fra Freden i Parisernes Stemning.

Paa dette Tidspunkt af Aftenen har den norske Udenrigsminister Koht samlet en Kreds af franske Journalister om sig i et af de store Hoteller. Hans brede Bondeansigt med det optrøgede Haar afspejler tydeligt den Nedslaaethed, som Flugten fra Norge og de skuffende Forhandlinger i London har fremkaldt. „Jeg kan ikke skjule den Sorg for Dem," siger han til Presserepræsentanterne, „som Nordmændene følte, da de erfarede, at Vestmagternes Tropper atter havde indskibet sig." Han gør en Pause og svinger sig med Møje op til en optimistiks Stemning — „men jeg har nu vundet det Haab i London og i Paris, at Vestmagternes Regeringer vil gøre alt, hvad de kan, for at forstærke Sammenarbejdet mellem de norske og de fransk-engelske Tropper."

Teatrene og Biograferne tømmer deres Tilskuere ud paa Paris' mørklagte Gader. Alle føler denne Aften Vejen til Metro'en og videre hjem møjsommelig.

*

Hen imod Midnat ringer det franske Gesandtskab i Bryssel til Quai d'Orsay: „Tysk Indmarch umiddelbart forestaaende. Det belgiske Kabinet indkaldt til natligt Møde. Videre Meldinger i Løbet af Natten."

*

I største Hast er Medlemmerne af den franske Regering i Løbet af Natten blevet kaldt til Ministerpræsident Reynaud. Reynaud og Forsvarsminister Daladier har allerede konfereret med Hærens Øverstkommanderende i det øverste Forsvarsraad. Reynaud gør Stillingen klar: „Gamelins Beretning: Vore egne Tropper har allerede siden i Gaar Nat været i Alarmberedskab til vor egen Aktion. Hæren er derfor marchberedt, selv om ogsaa Tyskerne igen har berøvet os Fordelen ved at have Initiativet. Sammenarbejdet med de hollandske og de belgiske Stabe har i lang Tid været sikret Gamelin staar i Forbindelse med General Gort, for at den engelske Hær kan gribe samtidigt ind."

„Men hvad med Weygands Planer?"

„De maa foreløbig udsættes, for at vi ikke skal sprede vore Kræfter. Gamelins Dagsbefaling til Hæren er færdig. Roligt og selvbevidst Sprog." Han uddeler et Par maskinskrevne Kopier af Dagsbefalingen.

Daladier tager Ordet: „Ordre til Forsvarsministeriets Afdelinger: Krigs-og Luftfartsministerierne inddrager straks enhver Orlov. Alle Officerer, der er paa Orlov, maa begive sig til deres Troppeafdelinger i Morgen."

„Og hvordan med Orlov til Gunst for Landbruget?" spørger Landbrugsminister Tellier. Han har lige netop erklæret i et Interview, at Frankrigs Ernæring er sikret, efter at han har faaet sin Vilje sat igennem overfor Krigsministeriet.

Daladier trækker paa Skuldrene: „Ingen Undtagelser, Tellier. Nu kan vi kun tænke paa Hæren." — „Men Landbruget kan ikke klare Foraarsarbejderne, hvis der ikke bliver givet Orlov." svarer Tellier.

„Det maa De se at blive enige om i Morgen, mine Herrer," afbryder Reynaud. Han kan ikke lide den Slags Diskussioner om Detailler. „Vi har vigtigere Ting at tænke paa!

COPYRIGHT 1940 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Kabinetsomdannelse. De ved nok — da Regeringen blev dannet, havde den kun een Stemmes Flertal i Deputeretkammeret. Nu maa vi have en national Samlingsregering. Det yderste Højre maa ind i Kabinettet."

„Sammen med Socialisterne?"

Daladier griber atter hjælpende ind: „Ja, sammen med Socialisterne. Hvis De vil lytte til mit Raad, gør De endog Ministrene fra det yderste Højre til Medlemmer af øverste Krigsraad. Man maa have noget at tilbyde dem."

„Jeg har tænkt paa at faa alle Understatssekretærer til at træde tilbage, saa at deres Poster bliver fri." — „Men De maa for Guds Skyld lade os beholde Fagmændene for Flyvemaskineproduktionen og for Evakueringen og de andre."

Reynauds Sekretær viser sig: „Her er det belgiske Kabinets Beslutning: det anmoder Frankrig og England om Hjælp. Tyske Tropper har overskredet den hollandske og den belgiske Grænse."

Et langtrukket Sirenehyl afbryder Raadslagningen: „Flyveralarm!" Kabinettets Medlemmer ser paa hinanden: „Nu bliver det Alvor. Flyveralarm? Det er den første i flere Maaneder." — „Den tiende siden Krigen begyndte, hvis jeg ikke har talt galt." Sirenehyl over Paris, der ligger i rolig Foraarssøvn. Pariserne farer forskrækket op: „Flyveralarm?" De ser paa deres Ure: Klokken er endnu ikke 5. Skulde det være en Prøvealarm? Men Sirenernes Hylen bliver ved med at lyde. Let klædte Skikkelser, der har kastet en Frakke eller et Tæppe over sig, haster ned ad de mørke Trapper til Beskyttelsesrummene. Man har saa tit oplevet Flyveralarm, siger den ene og den anden; det viser sig altid at være ufarligt; lad os dog gaa op paa Altanen. Ved Vinduerne og paa Altanerne ser man let klædte Skikkelser, mens man nu hører drønende Motorlarm. Lyskasterne blusser op. I deres Lysbundter ser man to Flyvemaskiner, der flyver i Retning af Vincennes. Ilden fra eksploderende Antiluftskytsgranater ses rundt om Flyvemaskinernes hvidt lysende Kroppe. I Paris' Gader lyder der Skrig og Klagen — Splinter fra de eksploderende Granater har saaret mange nysgerrige.

Klokken tyve Minutter over seks hyler Sirenerne igen — Faren er forbi. Men i dette Øjeblik hører man Drønet fra en mægtig Eksplosion langt borte. „Flyvepladsen i Pontoise er blevet bombarderet af Tyskerne," melder man lidt senere til Overkommandoen. Og snart følger nye Meldinger: „Flyvepladserne i Lille, Lyon, Annemasse, Metz og Amiens er blevet bombarderet." Meldingerne indløber med korte Mellemrum. Smaabandende har Pariserne lagt sig til at sove igen; men halvanden Time efter hyler Sirenerne atter over Hovedstaden. Beskyttelsesrummene, som man har bygget med lidt af et Smil, og som i de fornemme Huse er udstyret med Divaner, Lænestole og rigelige Forraad af Aperitifs, bliver atter fyldt. „Men hvad skal det sige? To Gange Luftalarm paa en Nat?" spørger man hinanden, da man vender tilbage til Lejlighederne, og man aabner for Radioen: „Tyske Tropper har overskredet Belgiens og Hollands Grænser!" lyder det fra Højtalerne. „Den belgiske og den hollandske Regering har anraabt England og Frankrig om Hjælp. Alle Soldater paa Orlov skal straks begive sig til deres Afdelinger. Befolkningen skal igen medføre deres Gasmasker, saa vidt de er for Haanden . . ." En Mængde nye Forordninger styrter ind over de forskrækkede Parisere.

I den tidlige Morgen haster Officerer fra alle Troppeafdelinger og af alle Tjenstgrader til Jernbanestationerne. Der er allerede opslaaet Plakater, der forkynder, at Banelinierne mod Øst og Nord er spærret, fordi Hæren skal bruge dem. I de tidlige Morgentimer maner Opraab og Plakater Befolkningen til at rejse bort fra Hovedstaden og til, saa vidt de har Multighed derfor, at slaa sig ned paa Landet. Paa samme Tid sammenkalder Belgiens og Hollands Gesandtskaber alle deres Landsmænd og paabyder dem straks at melde sig til Militærtjeneste. Men foran Banker og Butikker staar der allerede Mennesker i Kø, som vil hæve Penge eller købe ind — Mennesker med Gasmasker, noget man ikke har set siden September. „Krigen er begyndt," siger den ene til den anden. Krigen er begyndt — paa Krigens 250. Dag.

Mens man endnu forhandler og debatterer i de engelske og franske Kabinetter — lander allerede om Morgenen den 10. Maj tyske Faldskærmstropper 3,5 km foran Rotterdam. Tyske Landningstropper (til venstre) optager Forbindelse med dem

I London

I tre Kvarter debaterer man i Downing Street Nr. 10 om Aftenen den 9. Maj Spørgsmaalet, om man efter Ulykken i Norge kan faa dannet et Kabinet, som omfatter alle de Partier, der er repræsenteret i Parlamentet. Sent om Aftenen ringer Lord Halifax til Premierministeren: „Telefonforbindelsen til Haag fungerer ikke mere. Det synes, som om den hollandske Regering har afbrudt Forbindelsen." — „Skulde Forbindelsen være afbrudt? Det er jo alt for tidligt for vores Aktion." — „Tyskerne skulde vel ikke —"

Snart hober Telefonopringningerne sig op. Melding fra Bryssel — Nattemøde i det belgiske Kabinet. Meldinger fra Paris. Meldinger fra General Gort, Chefen for den britiske Ekspeditionshær i Frankrig: Tyske Luftangreb paa Ekspeditionshærens Flyvepladser.

Premierministeren lader Krigskabinettet sammenkalde. Den første Admiralitetslord, Mr. Winston Churchill, viser sig nybarberet og som altid med det hvidprikkede, mørkeblaa Butterfly-Slips flot bundet: „De skal nok klare Væddeløbet, Churchill," siger Chamberlain til ham med et træt Smil. „Arbejderpartiet er helt tosset efter at faa Dem til Premierminister."

Churchill slaar afværgende ud med Haanden: „Det er ganske uvigtigt i Øjeblikket. Men hvad sker der i Holland."

„Det lader til, at Tyskerne er ved at marchere ind."

„Det vil altsaa sige, at vi igen kommer for sent! Jeg vil straks sammenkalde Forsvarsministrene og Stabene."

Sirenehyl! Der er Flyveralarm over London. Den varer kun kort, og London er vant til Flyveralarm. Men lidt senere indløber der en Melding: Fjentlige Flyvere over Themsens Munding. Flyvemaskiner over Grevskabet Kent. Der er fastslaaet Bombenedkastninger i fire Tilfælde. Antiluftskytset er i Virksomhed.

Og saa indløber den afgørende Melding: De tyske Tropper er rykket ind i Holland og Belgien. Der er udsendt et Opraab fra Haag: den hollandske Regering vil officielt anraabe om Storbritanniens Hjælp. Den har Tillid til, at de tidligere trufne Aftaler vil blive gennemført. Udenrigsministeren og Koloniministeren vil indtræffe i Morgen i Flyvemaskine.

Da Londonerne i den tidlige Morgen ser ud af deres Vinduer, stirrer de forbavset paa det uvante Billede: Sølvgraa og opsvulmede hænger de vældige Pølser af Spærrebaloner svingende i Morgenvinden over hele Byen. Hvad er der sket? Londonerne aabner for Radioen. Men Radioen udsender endnu paa dette tidlige Tidspunkt af Morgenen det sædvanlige Program, indtil Udsendelsen bliver afbrudt af en Melding: Tyske Tropper og tyske Flyvere er i Løbet af Natten faldet ind i Belgien og Holland. Den hollandske og den belgiske Regering har bedt den engelske Regering om Hjælp, og denne Hjælp vil selvfølgelig blive givet ufortøvet. Krigskabinettet træder sammen til et ekstraordinært Møde Klokken 8." Lidt senere: „Indenrigsministeriet bekendtgør, at man bør have Opmærksomheden ganske særligt henvendt paa de fremmede Agenters Arbejde i England. Alle Udlændinge, selv de, der ikke er Borgere i fjendtlige Stater, kan fra nu af interneres, naar der foreligger Grund til Mistanke imod dem." — Og atter et Par Minutter senere: „Hallo! Hallo! De Vagtposter, der er opstillet i Londons Gader, har Befaling til straks at skyde med skarpt, hvis man ikke adlyder deres Befalinger og Henvisninger. — Al Pinseorlov er ophævet, ogsaa den Orlov, der er givet i Anledning af Kroningsdagen. Vaaben- og Ammunitionsfabrikkerne arbejder i Helligdagene uden Afbrydelse."

Under de Par Skridt, som Sir Dudley Pound tager mellem Nr. 10 og Automobilet, i hvilken hans Minister venter paa ham ved Siden af hans Premierminister, mærker han, at han maa sige et eller andet, der kan vække Haab. Han slaar med Hovedet, der dækkes af Søofficerens Uniformskasket, og vender sig mod Journalisterne: „Min Mening? Det er da godt, at det endelig er begyndt."

Slagskib

Hangar

Krydser

Destroyer

Undervandsbaade

Troppe-transporter

Sænket

Besatte Lufthavne

Bombetræffer

Antal Enheder

NARVIK

Namsos

TRONDHEIM

Andalsnes

Lille-hammer

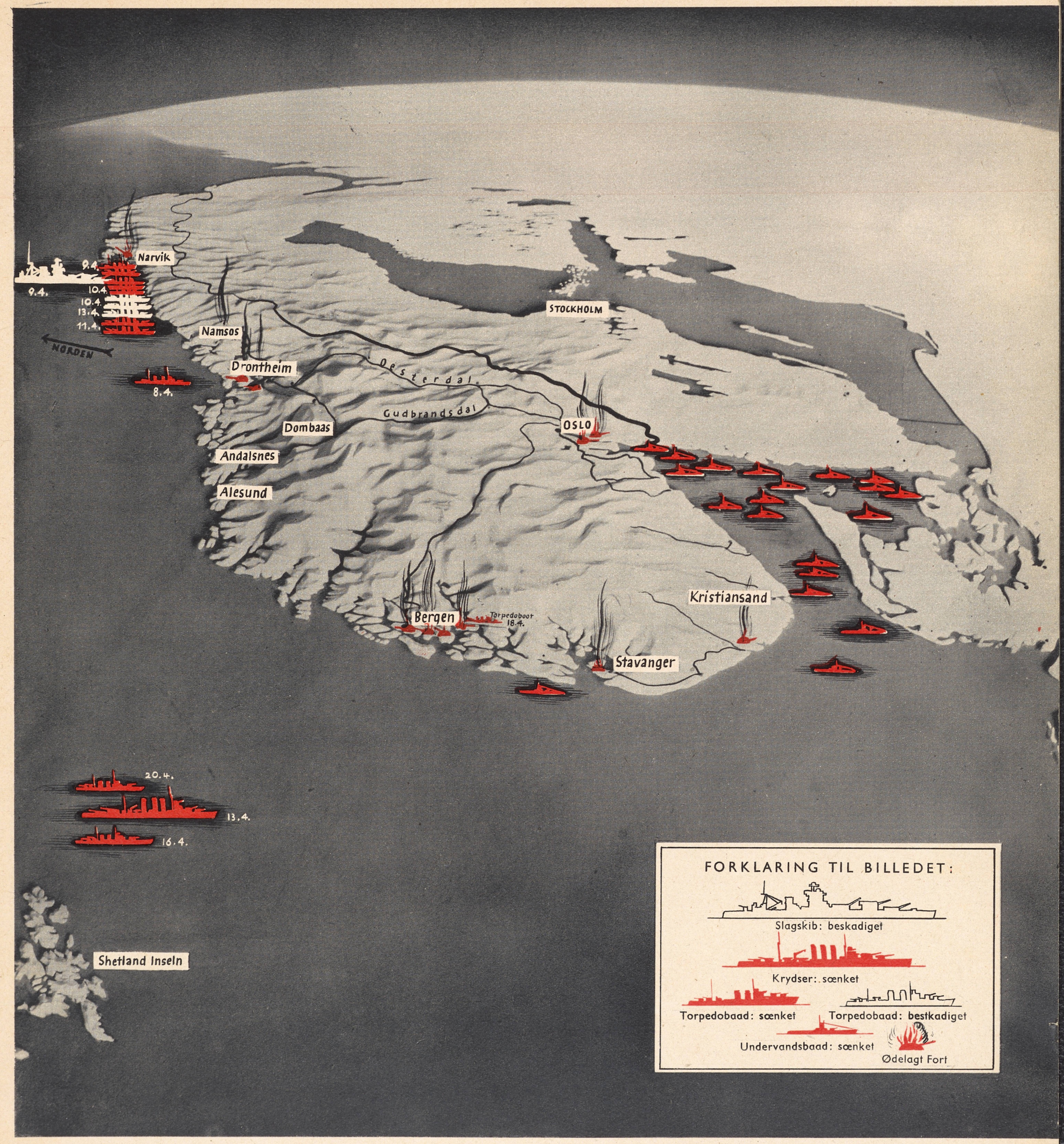
BERGEN

OSLO

STAVANGER

STOCKHOLM

Kristian-sand

Den tyske Luftstyrkes Præstationer ved dens Indsats i Norge fra den 9. April til den 9. Maj

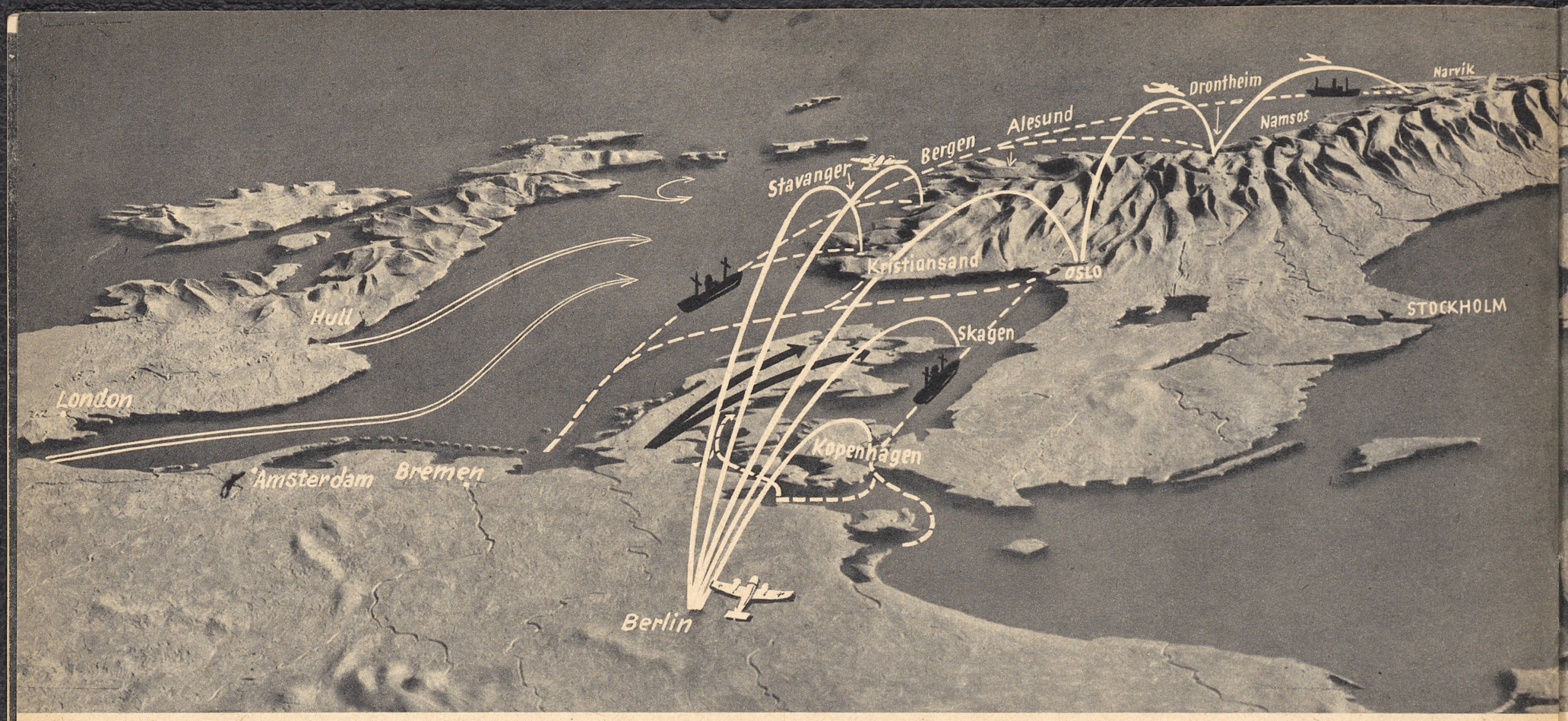
Kortet til venstre giver en Oversigt over de gunstige Resultater, som opnaaedes af den tyske Luftstyrke, der foruden Luftrekognosceringer havde en dobbelt Opgave at løse i Norge: 1) Den skulde saavidt muligt forhindre, at de norske og allierede Tropper ved deres Landoperationer fik Forbindelse bagud, og 2) skulde hindre de allierede Tropper i at lande og senere i at blive transporteret bort, hvad der altsammen skulde foregaa under Beskyttelse af den engelske Flaade. Faktisk har ogsaa den tyske Luftstyrke ødelagt, sprængt og nedkæmpet de militære Lufthavne, Anti-Luftskytset, Vejene, Jernbanerne og Marchkolonnerne over hele det store Omraade. Luftstyrkens Sejre ved dens Angreb paa de Allieredes Troppetransporter og den engelske Flaade tilvejebragte det historiske Bevis for, at selv en stærk Flaade ikke kan løse sin Opgave, naar den bliver iagttaget og bekæmpet af en overlegen Luftstyrke. De tyske Luftstridskræfter har i Løbet af 30 Dage sænket 30 Enheder og ramt 99 Enheder haardt

Historie i Landkort

De militære Operationer i Norge fra den 9. April til den 9. Maj

Den tyske Krigsmarines Præstationer ved dens Indsats i Norge fra den 9. April til den 9. Maj

Dette Kort, der ligesom alle andre er udarbejdet i snævreste Samarbejde med Værnemagtens Overkommando, giver et Overblik over den tyske Krigsmarines gunstige Resultater. Den har nedkæmpet . . . norske Kystbatterier og ødelagt . . . fjendtlige Enheder. Skønt den engelske Flaade baade var den tyske talmæssigt overlegen og tilmed blev understøttet af franske Flaadeenheder, lykkedes det den tyske Marine ikke blot at bringe Troppetransporterne i Sikkerhed til Norge, men ogsaa i Forbindelse med Luftstyrken, at gennemtvinge Troppernes Landgang. Det lykkedes den ogsaa til Trods for de engelske Blokeringsforsøg for største Delen igen at løbe ud af de norske Fjorde og at holde sig beredt til en ny Indsats. Den har ikke blot ved den første Indsats kunnet holde det kun 9 Timers store Forspring for den engelske Flaade, men den har ogsaa, selv efter at den første Forskrækkelse over Overrumplingen havde lagt sig, kunnet bringe de tyske Forstærkninger og Forsyninger i god Behold til Norge.

1. Lynsnar Besættelse af Norge

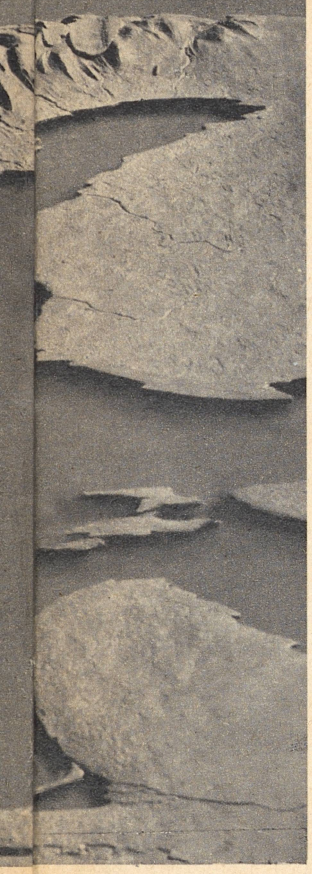
Den tyske Hærs første Opgave var med eet Slag at besætte Indgangsportene til Norge og bringe disse i Forsvarstilstand inden Englænderen kom. Knap 9 Timer stod til Raadighed herfor. I konvojerede Skibe og i Luftstyrkens Transportmaskiner ankommer de første Tropper til Oslo, Stavanger, Bergen, Aalesund, Trondheim, Namsos og Narvik, indretter Forsvaret af Havnene og begynder at føle sig frem ind i Landet

2. Fjorten Dage senere

Understøttet af Krigsmarinens og Luftstyrkens Transporter af Forstærkninger og Forsyninger, kunde de tyske Landgangstropper bane sig Vej ind i det Indre af Norge. Trods ugunstige Vejrforhold og heftige engelske Angreb, holdt den tyske Besætning sig i Narvik, mens Panser- og Infanterikolonner i det sydlige Norge arbejdede sig fra Havnene ind i det Indre af Norge. Særlig hurtigt lykkedes Fremmarchen gennem Gudbrandsdalen og Østerdalen

Tre Landkort over den tyske Hærs Operationer i Norge

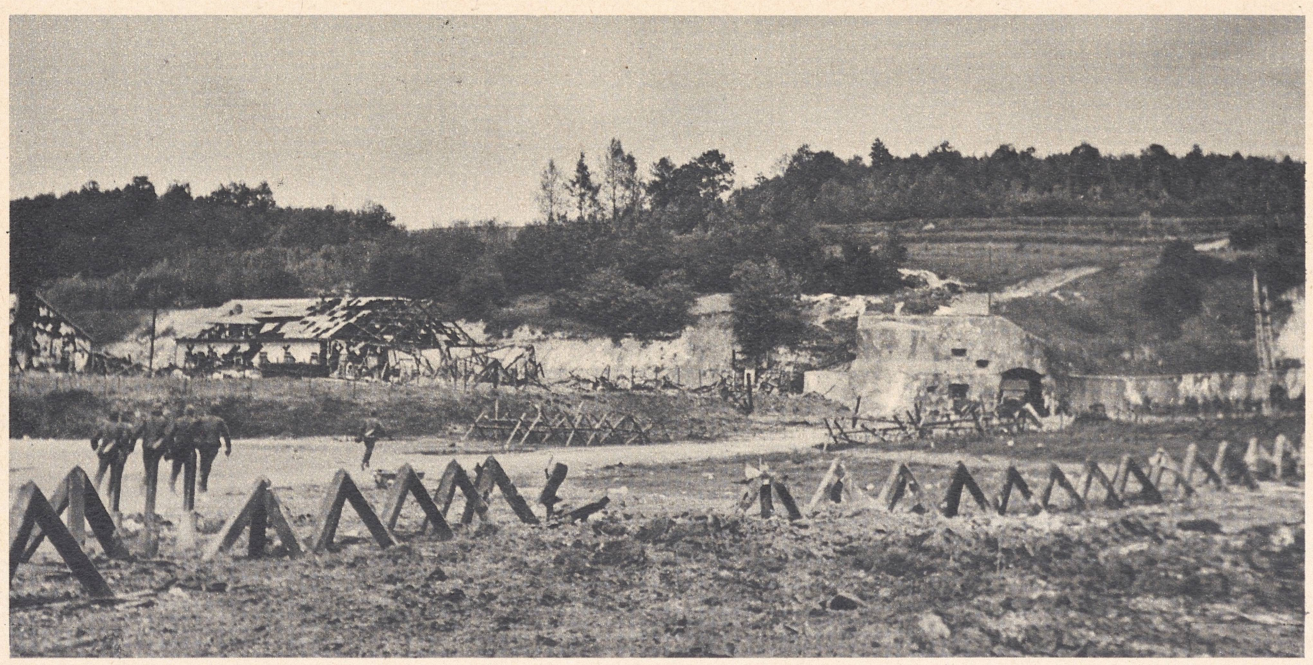

3. Den sidste Fase

De fra Oslo, Stavanger, Bergen, Aalesund, Trondheim og Lillehammer fremstødende Troppeenheder træffer sammen. De engelske Landgangstropper forlader flugtagtigt Landet. Efter at de norske Tropper pludselig er afskaaret fra al Understøttelse og alle Forbindelser, overgiver de sig for største Delen. Under Beskyttelse af den tyske Hær og Anti-Luftskytset bliver de norske Lufthavne gjort i Orden igen, og mens de engelske Tropper under en sejg Forfølgning af de tyske Kamp-Flyvemaskiner trækker sig tilbage til England, fuldender man den nye Luftbasis imod England. Denne strækker sig nu, 30 Dage efter de tyske Krigsoperationer i Norden var begyndt, fra den tyske Vesterhavskyst og helt op til Narvik

Eben Emael,
det stærkeste Fort i Lüttich, kort efter at dette var faldet. Billedet viser en af Indgangene til Fortet, som var stærkt befæstet med Kanoner og Maskingeværer

Lüttichs stærkeste Fort...

Udsigt over en Del af Fortet Eben Emael, hvis mange enkelte Dele indtager et Areal paa 200 Td. Land. Fæstningens Platform ligger 80 Meter højt og er camoufleret med Skov og Krat

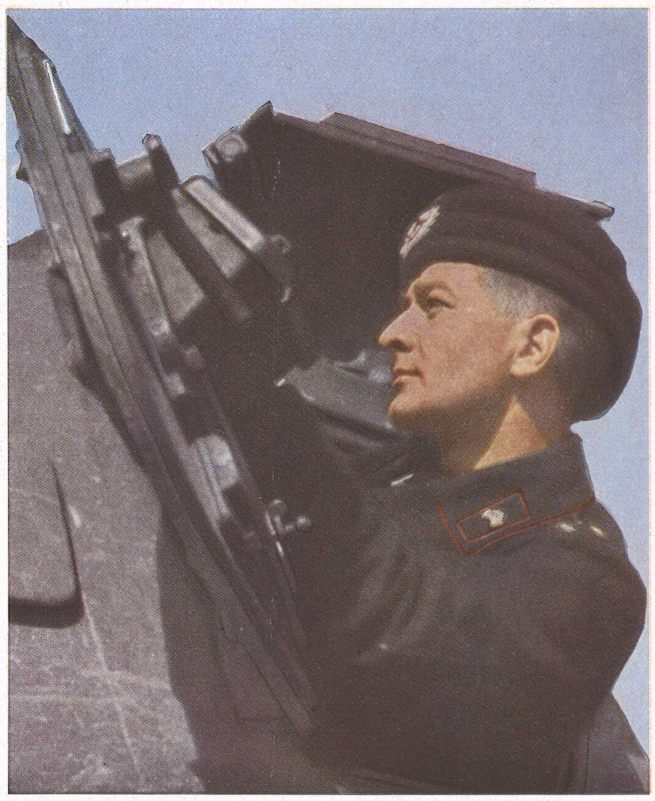
Fortsættelse Side 37

Den nye Tids Riddere...

Hurtigt, bevægeligt og kampdygtigt gaar Panser-Enhederne løs paa Fjenden. De faar deres Befalinger ad radiotelegrafisk Vej. Alt bliver ødelagt og tromlet ned. Saadan baner den pansrede Maskine Vejen for Sejren

...og deres Spor!

Om Panservognen angriber Fjenden forfra, i Flanken eller i Ryggen, altid kommer Angrebet overraskende og virker derfor saa voldsomt. Hvor de tyske Panservogne kæmper, dræbes alt levende og kun Panservognenes Spor bliver tilovers

Stolt og munter, eet med sit Vaaben, skarpt Øje og Øre, teknisk og taktisk fortrinlig skolet — saadan er den tyske Pansermand

Den 9. Maj i Statsteatret i Berlin: En Scene fra den festlige tyske Premiere paa Mussolinis og Forzanos „Cavour". Fra venstre: Cavour, Prinsesse Klothilde og Kong Viktor Emanuel.

I BERLIN:

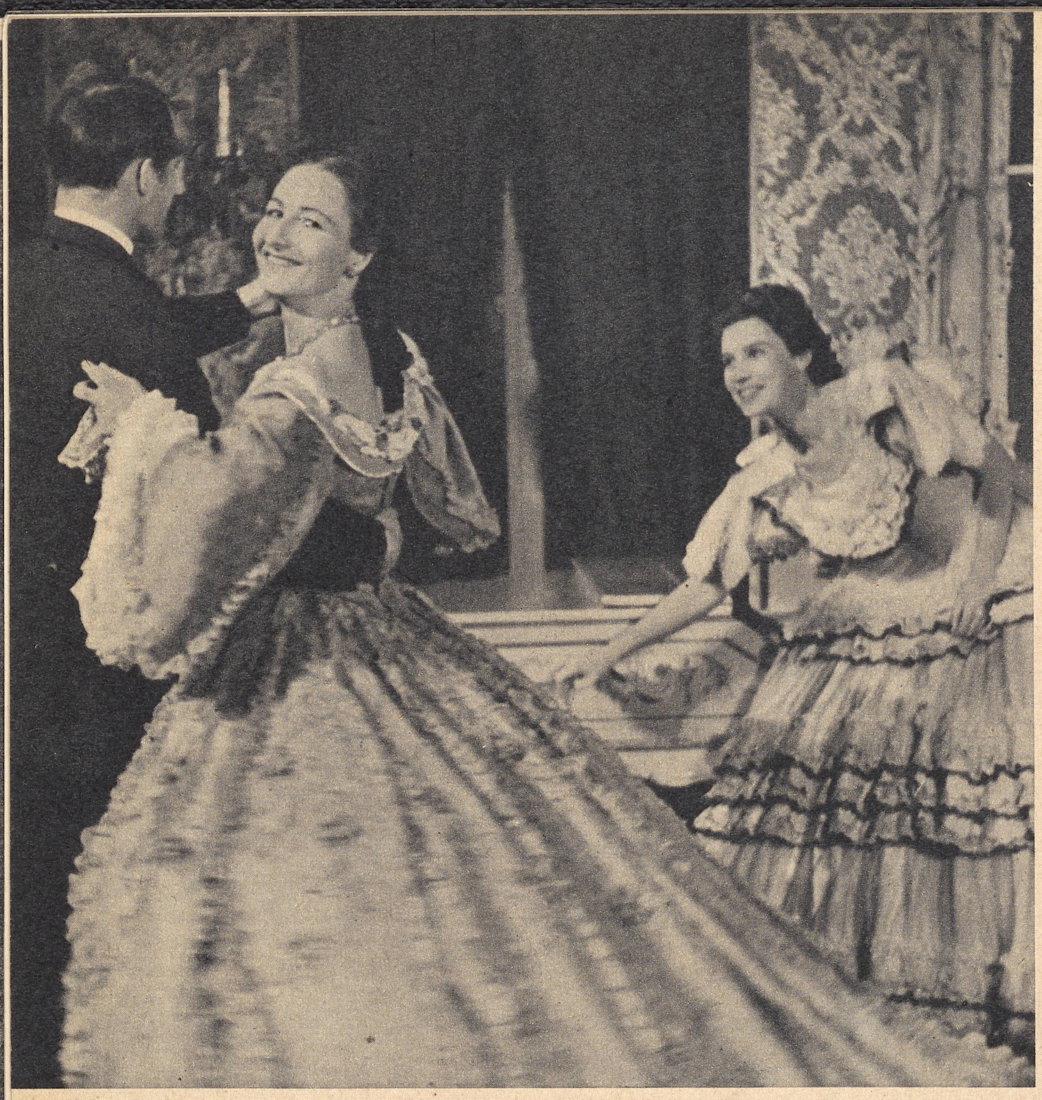
Straalende Premiere paa Mussolinis Skuespil

Det dramatiske Højdepunkt: Cavour afviser det utilfredsstillende Fredsforslag og erklærer, at han træder tilbage fra sin Post

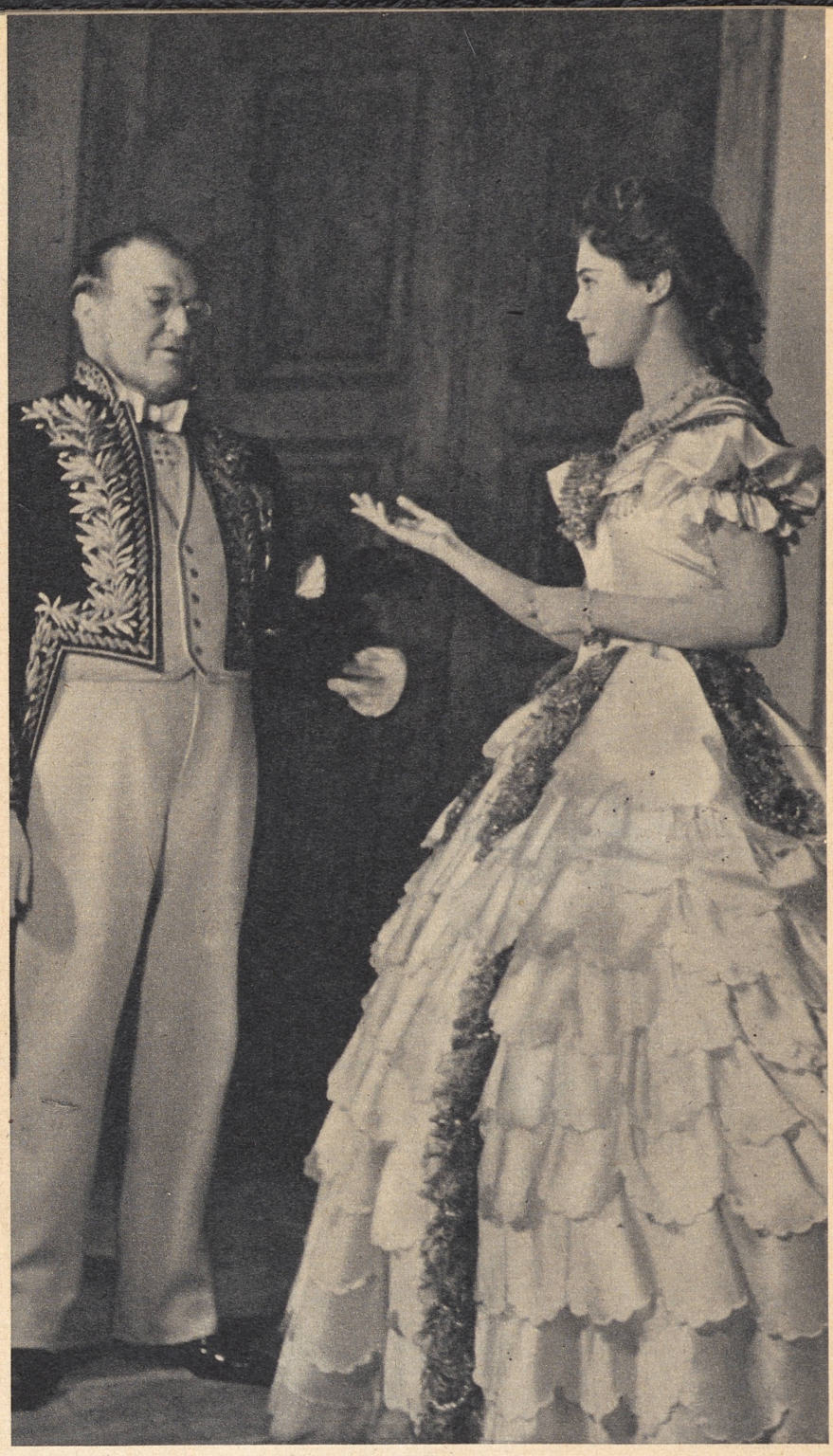
Det vilde være en Miskendelse af Mussolini, hvis man vilde mene, at hans dramatiske Arbejder kun betød en Slags Tidsfordriv, en Rekreationsbeskæftigelse i ledige Timer for ham. Sligt gives ikke i Mussolinis Liv. Han er altid helt og holdent sig selv, alt i ham er Virksomhed, en stadig Kamp med Livets genstridige Materie og en Forkyndelse af nye Livsformer. Men altid er han sig fuldt ud sin Stilling i Verden bevidst, altid arbejder han med fuldt Overlæg, altid har han Trang til at aflægge helt og klart Regnskab.

Derfor vælger Dramatikeren Mussolini (Ordet „vælge" her taget i den Betydning, som dette Ord har i Goethes „Wahlverwandtschaften") altid kun Emner, som saa at sige ligger ham selv i Blodet — ja egentlig altid det samme Emne: den fremragende Statsmand i Kamp med Virkelighedens destruktive Magter. Saadan var det i Dramaet, hvori Mussolini skildrer Napoleons Sammenbrud efter Slaget ved Waterloo, saaledes i Tragedien om Julius Cæsar, og det samme er nu Tilfældet i Mussolinis sidste Værk: Skuespillet „Cavour". Mussolini behøver ikke, som saa mange andre Forfattere af historiske Dramaer, at øve Vold mod den historiske Sandhed (vi forstaar her under Ordet „Sandhed" ikke den mer eller mindre nøjagtige Gengivelse af alle Detailler; for „Sandheden" maa naturligvis bøje sig for de Love, der gælder for Scenen). Mussolini er i dybeste Forstand eet med sine Helteskikkelser, og ud fra sine egne Erfaringer er han i Stand

I virkningsfuld Modsætning til det heroiske Opgør mellem Kong Emanuel og Cavour en munter Scene: Til Tonerne fra det lille Klaver vugger Kejserinden sig i Dansen

til at forstaa og føle sig ind i deres Følelser, deres høje Flugt, deres Anfægtelser og deres Beslutninger. Og med den samme Klarsynethed afslører han de Modstande, som hans Helteskikkelser har at kæmpe med, og hvor deres materielle Eksistens maa ofres for at deres ideelle Eksistens skal kunne sejre. Ogsaa i Undergangens Øjeblik er Napoleon; Cæsar og Cavour større end deres Samtid. Og netop derfor benytter Mussolini ikke de sejrrige, men netop de truede Øjeblikke i deres Liv til dramatisk Behandling. Skuespillet om Cavour hedder derfor ogsaa paa italiensk „Villafranca". For netop „Villafranca", den for tidlige Fredsslutning, hvormed Napoleon III. bedrog den Mand, der skabte det forenede Italien, for Frugterne af hans Stræben, — er her det kritiske Øjeblik i denne store Statsmands Liv. Cavours Storhed, som Mussolini fremstiller med alle dens saa karakteristiske, farlige Sider, baade dens List og dens Enfoldighed, bryder sammen overfor Tidens Umodenhed. Men — og herpaa beror det storslaaede i Mussolinis dramatiske Fremstilling — Heltens Sjæl gaar ikke til Grunde med hans Værk. Hans Arm lammes, men han rækker Fakkelen videre . . .

Mesterlig Skuespilkunst og Evnen til at leve sig ind i historiske Begivenheder gjorde Opførelsen til en enestaaende Oplevelse: Werner Krauss som Cavour og Antje Weissgerber som Prinsesse Klothilde

Digteren Forzano og Skuespillerne takker for det bragende Bifald

Den tyske Krigsmarines Øverstkommanderende, Storadmiral Dr. h. c. Raeder. vaager ved sit Kort over Søstridskræfternes Fremstød mod den norske Kyst

Kurs Nord-Nordost

Den tyske Flaades Indsats i Norge, skildret gennem en Krydsers Oplevelser

Den Opgave, som de tyske Søstridskræfter havde at løse til Beskyttelse af Danmark og Norge, var i korte Træk følgende: 1) Overvindelsen af den evtl. Modstand fra norske eller danske Søstridskræfters eller Kystbatteriers Side. 2) Sikring af de indskibede Troppers Landgang. 3) Beskyttelse af Transportskibene. Hvor stor og vanskelig denne Opgave var, faar man først et Begreb om gennem følgende Ord i Dagsbefalingen af 8. April: „Den engelske Flaade er stukket i rum Sø med stærke Søstridskræfter. Fjendens

Indenfor denne Dør...
blev Planen udarbejdet til den tyske Flaades første store Indsats

Storadmiralen med sin Familie

Erich Raeder er født 1876 i Wandsbeck i Holsten. Han var allerede i Verdenskrigen Stabschef hos Admiral Hipper og tog Del i Søtræfningen paa Dokkerbank og Søslaget i Skagerrak. Senere var han Kommandant paa Krydseren „Köln". 1925 blev han Chef for Kommandoen over Marinestationen ved Østersøen, 1928 Chef for Marineledelsen og fra 1935 Øverstkommanderende for Krigsmarinen. 1939 udnævnte Føreren ham til Storadmiral

Hensigt er Besætningen af Skandinavien og Krigens Ekspansion over dette Omraade. Vi har 10 Timers Forspring. Dette Forspring skal holdes." For fuld Damp foretager 10 Enheder af den tyske Krigsmarine den 8. April et Fremdtød nordpaa. En af disse, Enheder med Kurs mod Trondheim er en stor Krydser

I Trondheim Fjord: En stor tysk Krydser i norske Lyskasteres Krydsild. Mon de vil skyde? Om Morgenen den 9. April er den tyske Flaade ankommet ud for Trondheim Fjord. Fyrene paa Fjældene er slukkede, det er fuldstændig mørkt overalt. Kommandanten beslutter sig alligevel til at løbe ind i Fjorden. Med fuld Fart jager Skibene igenem det smalle Farvand, forbi de tavse norske Batterier paa den stejle Kyst. Pludselig blusser Lyskasterne

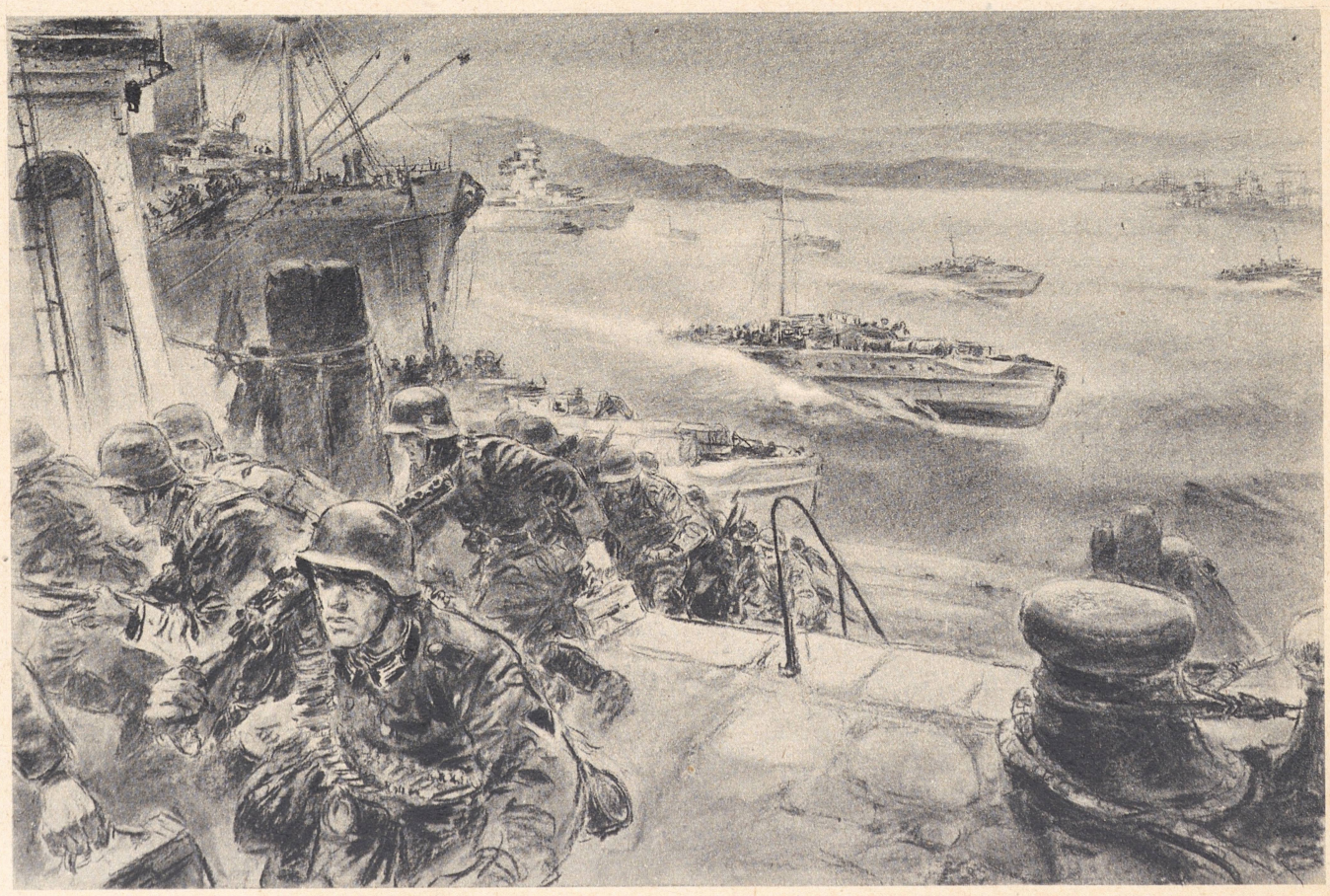
Destroyeren „Glowworm" i Spidsen for den engelske Flaade: Næppe er Engelskmanden dukket frem af Disen, før Kanonerne paa den tyske Krydser allerede har sendt ham den første Salve. „Glowworm" har faaet en Træffer midtskibs, og lægger sig stærkt paa Siden. En sort Sky stiger i Vejret . . .

En tysk Krydser besejrer England ved Trondheim

De tyske Søstridskræfters Enheder forlod om Morgenen den 8. April Krigshavnene ved Nord- og Østersøen. Stærke og mellemstærke Flaadeenheder med talrige Tropper om Bord udgør den største Del af Skibene. Foran, ved Siden af og bagved disse er der indsat Destroyere til Beskyttelse mod fjendtlige Undervandsbaade og Flyvemaskiner. Med disse følger saa Transportskibene med de øvrige Tropper. For fuld Damp stræber alle Flaadeenheder frem mod deres Maal, København, Fyn, Jylland, Oslo, Christianssand, Bergen, Trondheim og Narvik. En svær Krydser-Enhed sætter Kursen mod Trondheim. Der gaar høj Sø, og Skibene ruller og stamper fremefter og ligger ofte langt fra hinanden. Men om Morgenen den 9. April er alle Skibene naaet frem til Trondheim Fjord. „Vore metereologiske Stationer har arbejdet godt!" fortæller Kommandanten os. „De havde forudsagt os et Lavtryk, der trak mod Nord, og det har lykkeligvis fulgt

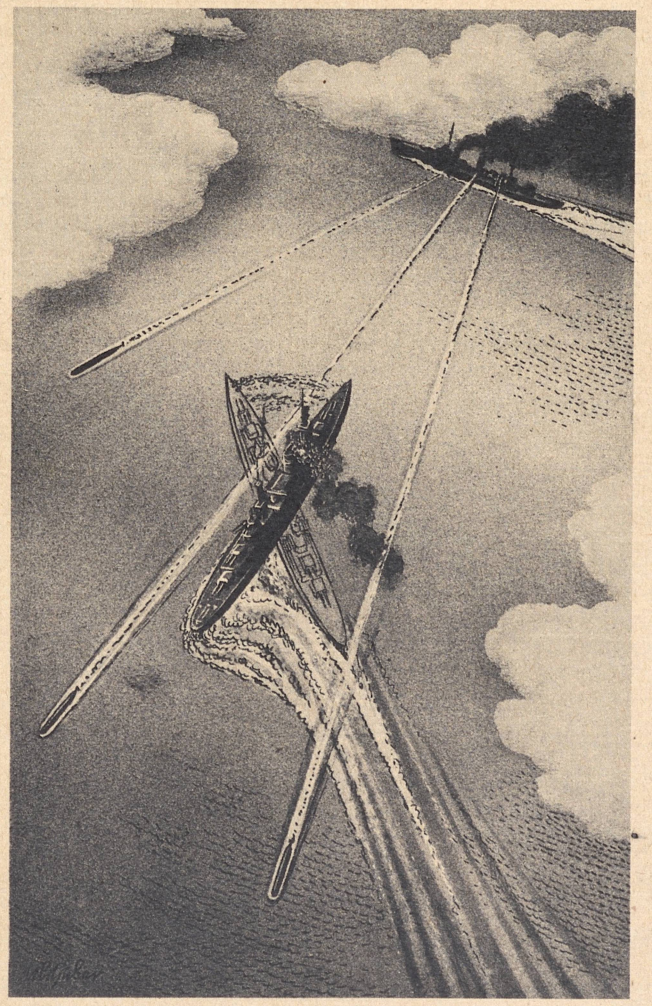
op paa begge Sider af den natlige Fjord, afsøger Vandfladen og bliver hængende ved Krydseren. Besætningen ved Kanonerne er klar til Skydning. Mon Nordmændene vil skyde? Bagbord agterud ser man Blink fra et Par Kanonmundinger. Der bliver affyret to Skud, men de rammer ikke. Krydseren svarer med en Salve fra Taarnene i Agterenden: En Detonation og en Stikflamme, Da Skibene sejler videre, ser man bagud en mægtig Røgsky stige op imod den graa Morgenhimmel. Det er Ammunitionslagre som brænder

os lige til Trondheim. Skydækket, som hang næsten lige ned til Havet, skjulte os for de engelske Flyvere. Vi traf kun paa een, en Sunderland. Den hentede vi ned! Med Spidsen af den engelske Flotille fik jeg Føling den ottende. Jeg stødte paa den engelske Destroyer „Glowworm", som jeg ødelagde efter en kort Kamp. Jeg vidste, at Grosset ikke kunde være langt borte, og løb derfor saa hurtigt som muligt, mens det endnu var mørkt, ind i Fjorden. Jeg slap ubemærket forbi de første norske Kystbatterier og de andre slog jeg af Marken. Saa sendte jeg med Torpedo-Motorbaade vore Stødtropper i Forvejen. De trængte ind i Havnen ved Trondheim, besatte Fæstningsanlæggene og gjorde Vejen fri for vore Tropper. Nogle Timer efter havde vi besat Trondheim uden Kamp. Da Englænderne naaede frem til Kysten, var allerede alt i Orden: Ved de norske Kystbatterier stod nu de tyske Marine-Artillerister; vore Flyvere indtraf punktligt og kastede sig over de engelske Skibe. Som altid i denne Krig kom Tommierne ogsaa nu for sent til os i Trondheim, som de andre Steder. der samme Dag blev besat af vore Sostridskræfter.

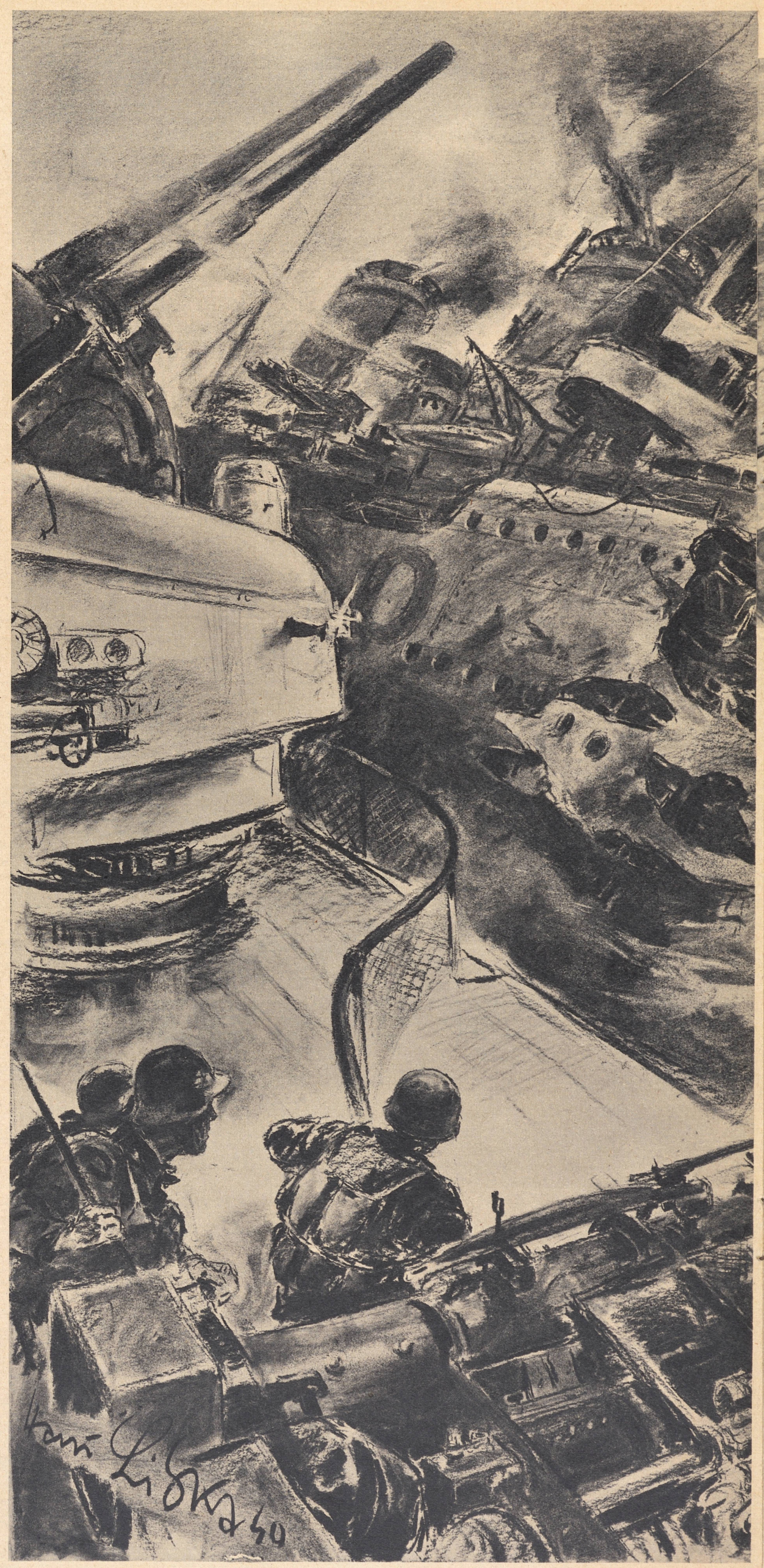
Kampen med „Glowworm“

Om Eftermiddagen den 8. April dukker en fjendtlig Destroyer frem af Disen, Vest for den tyske Flaadeenhed. Da den mærker, at man har opdaget den, er det allerede for sent at slippe væk. Der er nu kun 2000 Meter mellem Destroyeren og en stor tysk Krydser, som aabner Ilden mod den og træffer den midtskibs med den første Salve. Engelskmanden — Destroyeren „Glowworm“, der sejlede i Spidsen for de engelske Søstridskræfter paa Vejen til Norge — lægger sig stærkt paa Siden. Tætte sorte Røgskyer vælter ud af dens Skorsten. Den forsøger paa at hylde sig i Taager for paa denne Maade at undslippe Fjenden. Den tyske Krydser sætter afsted efter den, saa Skummet sprøjter op om Boven. Den jager ind i Taagen, kommer nær hen til sin Modstander og overdænger denne med en Kugleregn. Under denne sidste Del af Kampen ligger Skibene tæt vel hinanden. Paa „Glowworm“ løber Mandskabet endnu engang til Kanonerne og fyrer løs. Men saa braser Krydseren med sin Bov ind mod Siden af Destroyeren og skærer den midt over, og i Løbet af faa Minutter forsvinder den i Havet. En hel Time søger den tyske Flaade efter de Skibsbrudne og faar reddet 40 Mand.

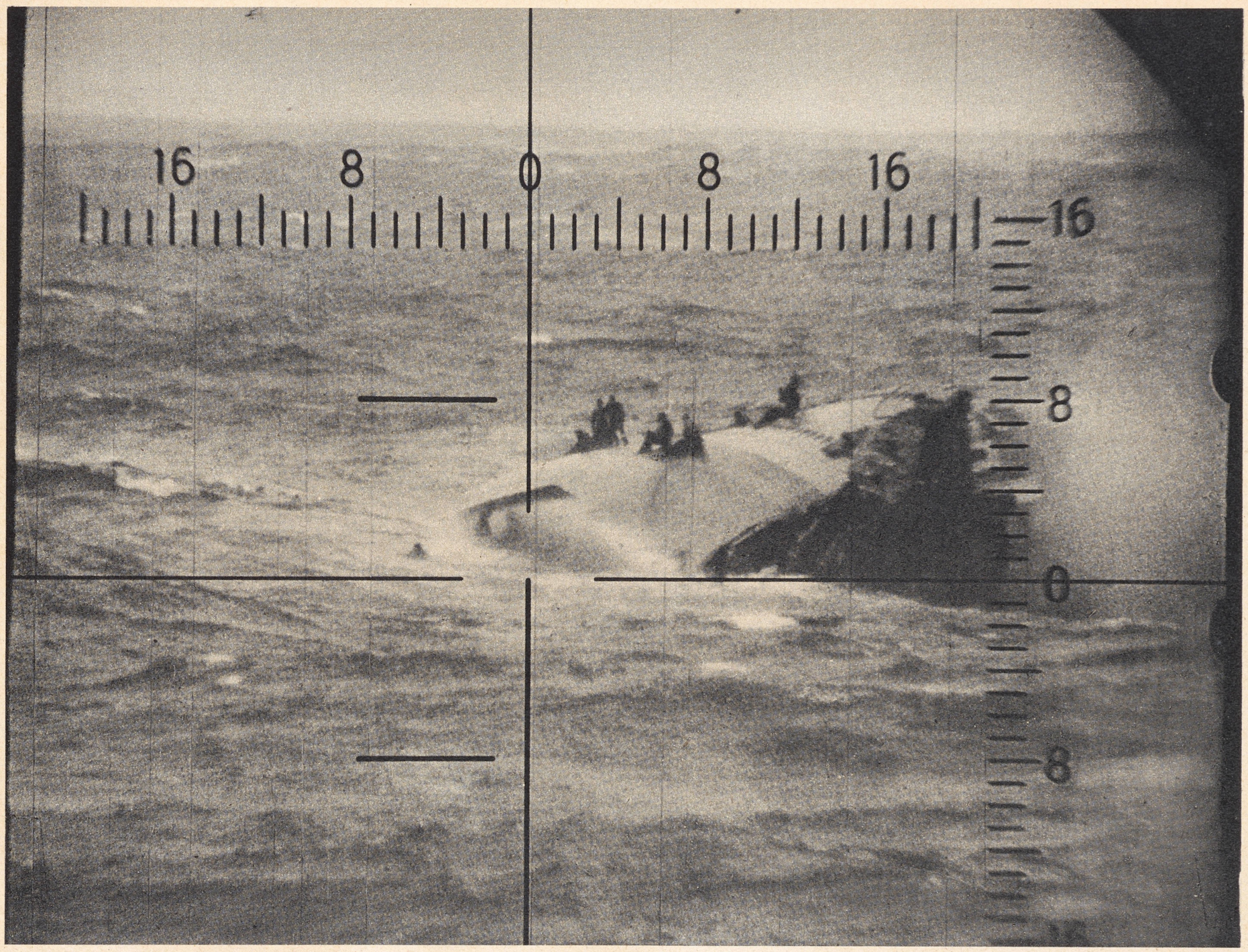

Undsluppet de fjendtlige Torpedoer!

Skønt svært beskadiget lykkes det dog „Glowworm“ endnu engang at indtage en gunstig Stilling til Affyring af sine Torpedoer. Den affyrer 3 Torpedoer, hvis Boblebaner gaar lige imod Krydserens Bredside. En lynsnar Kommando til Manden ved Roret: „Helt styrbord!“ Maskinen raser og Torpedoerne jager forbi nogle faa Meter fra Krydserens Langside

Et enestaaende Billeddokument, taget gennem et Sigteapparat om Bord paa et Krigsskib

Den engelske Destroyer „Glowworm"s sidste Minutter

Efter Sammenstødet driver Destroyeren uden sit Forskib hjælpeløst omkring paa det oprørte Hav. En lille Del af Besætningen kravler op paa Skibssiden og vinker over til de tyske Skibe. I sidste Øjeblik lykkes det et bjærge disse. Saa synker „Glowworm" for evig ned i Dybet

Et Dokument

og . . .

et Held i Uheld

Hvordan den store Krydser undslap den lurende, engelske Overmagt: i en Sky, som vandrede med den

Om Natten, i Mulm og Mørke, ligesom da den kom herind, løb Krydseren ud igen. Vigtige Opgaver kaldte den nordpaa, og den maatte derfor vove Udfarten til Trods for den engelske Flaade. St. Antonius — Sømandens Skytshelgen og Herren over Vind og Vejr — var med den: En venlig Sky indhyllede Krydseren og vandrede med den nordpaa. Den skjulte Skibet for de ivrigt spejdende Tommiers Øjne og bragte det i god Behold til dets Maal. For anden Gang i Løbet af faa Dage havde det ellers saa afskyede „Lavtryk" hjulpet Krydseren til at løse dens Opgave

MADEN BRINGES UD

Det er en besværlig og ofte farlig Vej for Manden, der bringer Maden ud, men han kan være vis paa Kammeraternes Tak. Svært bepakket sniger han sig ud i „Rederne", tæt foran den fjendtlige Front med Maden og Posten, som ventes med Længsel. Heller ikke den nyeste Feltavis mangler

Under Dække-hjelme

Enhver Bevægelse i Terrænet betyder for Fjenden baade et Maal og en Oplysning. God Kamuflage betyder for Soldaten den halve Fare og for Overledelsen den halve Sejr

Hvad der skjuler sig bag dette Grønsvær,
skal Fjenden tidlig nok faa at vide — men saa er det for sent

Dag og Nat

iagttager skarpe Blikke alt hvad der sker paa den fjendtlige Side. En god Kamuflage, som i Form og Farve retter sig godt efter Terrænet og Vejrliget i Øjeblikket, muliggør og letter en heldig Gennemførelse af denne Opgave

Selv godt dulgt, lofter Observeren Fjendens Dølgehjelm

Hans Luftbilledkameras skarpe Blik gennemskuer den formummede Fjende. Fra sin Flugt højt oppe i Luften og formummet ved sin Maskines Bemaling bringer Observeren Luftfotografier med hjem, som røber Fjendens Hensigter og Befæstningsanlag

Godt skjult Afløsning

Afløsningen er altid et meget farligt Øjeblik for Soldaterne, og maa altid foretages paa godt formummet Maade

En mesterlig Kamuflage

Spejderen er nu kun saa langt som et Stenkast fra de fjendtlige Stillinger og iagttager disse. Billedreporteren ligger — ligesaa godt formummet — ved Siden af ham og fotograferer

I forreste Række fra venstre til højre:

Adjudanten hos den tyrkiske Militær-Attaché Kaptajn Demirdag, den tyrkiske Militær-Attaché Major Akman, den italienske Premierløjtnant de Gallia, Adjudanten hos den jugoslaviske Militær- og Luft-Attaché, Oberstløjtnant Sintic, den russiske Militær- og Luft-Attaché Oberst Skorniakoff og den jugoslaviske Militær-Attaché Oberst Vauhnik ved Siden af en tysk Officer, der var ham attachéret

FAGFOLK *skal se paa Krigen*

Officerer fra 26 Stater

I Berlin befinder der sig for Tiden 42 udenlandske Militærattachéer med deres Adjudanter, som Attachéafdelingen i den tyske Generalstab tager sig af. Somme Tider giver man de udenlandske Attachéer Lejlighed til at bese Tropperne og Hærens Indretninger. Saaledes bivaanede de i Begyndelsen af Krigen Kamphandlingerne i Polen, besaa Fæstningsværkerne i Østen og nu havde de Lejlighed til at se Vestvolden. Billedet til venstre: Kaptajn Perigo, Adjudant hos den italienske Attaché, den italienske Premierløjtnant de Gallia og den græske Militærattaché Oberst Leggeris betragter tyske Pionerredskaber. Foroven: En tysk General hilser paa udenlandske Militær-Attachéer. Fra venstre til højre: Den spanske Major Homayon, den Kajserlig Japanske Militærattaché Oberst Okamoto (halvt skjult) med sine tre Adjudanter og den jugoslaviske Militærattaché Oberst Vauhnik

Verdens ottende Vidunder

Inka-Rigets endeløse Veje

Historikerne kalder dem et Vidunder —
De er Forløberne for de tyske Rigsautoveje

Det gamle Inka-Riges Livsaarer

Fra Rio Ancasmayu, „den blaa Flod", i det nuværende Colombia, og ind i det sydlige Chile strakte sig Inkærnes berømte Kongeveje. Kystvejen og Andesvejen var Hovedvejene, og deres samlede Længde udgjorde mindst 10 000 Kilometer

Stenhuggerkunst i Andesbjergene

Denne Sten fra Concacha, hvis symbolsk-kulturelle Udhugninger indtil nu ikke er blevet undersøgt af en eneste Arkæolog, hører til de ædleste Værker indenfor det præ — columbiske Amerikas Stenhuggerkunst

Naar der er Tale om Inka-Riget, vil de fleste tænke paa uendelige Gulddynger og paa det Løfte, som den sidste Inka-Epigon Atahualpa afgav, at han vilde fylde et Værelse i Cajamarcas Kongeslot med Løsepenge i Guld saa højt, som han kunde række med sin løftede Arm, et Løfte, som han næsten fik indlost, uden at han dog derved kunde afværge sin frygtelige Skæbne. For „Inkaernes Skat" er der en glødende Interesse, og Spørgsmaalet om denne Skat er et af de hyppigste, der saavel i Amerika som i Europa

Arbejdspligten skabte de endeløse Vejstrækninger

Den 9 Meter brede Kystvej med Lermure paa begge Sider til Undgaælse af Tilfygninger. Disse uendelige Landeveje lod sig kun gennemføre, fordi der i Inkariget bestod en Lov om Arbejdspligt

er blevet stillet mig. Ved sit Guld er Inka-Riget blevet berømt og tilsidst bletet ødelagt. Men Guldet udgjorde ikke dets Storhed. Vor Beundring gælder dets statslige Organisation, der sikrede enhver af det store Riges Beboere Livets Underhold og udelukkede Hungersnød. Kun ved Hjælp af det pligtmæssige Arbejde, der i Inka-Riget var en Lov for alle, og takket være den enes bestandige Indsats for den anden saavel som for Helheden var de store Værker mulige, som vi den Dag i Dag staar beundrende overfor: Templerne, Fæstningerne og Kongsgaardene, Vandingskanalerne, Agerdyrkningsterasserne og Vejene.

Disse Veje er ikke blot det præcolumbiske Amerikas største tekniske Præstation, men de hører til alle Tiders og alle Folkeslags mægtigste, menneskelige Kulturværker. De gennemskærer det langstrakte Rige fra Nordgrænsen ved Rio Ancasmaya, „den blaa Flod", i det nuværende Colombia Nord for Ækvator og strækker sig ind i det sydlige Chile med to Hovedaarer, nemlig Kystvejen og Vejen gennem Andesbjergene; mellem disse Veje løber Tværforbindelsesveje. Spanieren Cieza de Léon, en af det

(Forts. paa Side 34)

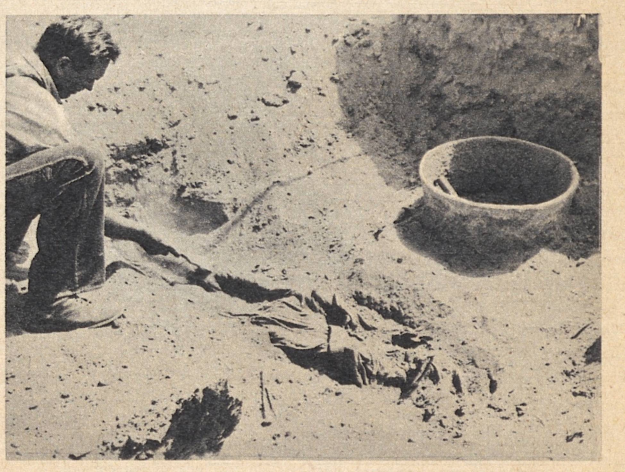
Stum og stolt

Kétschua-Indianer fra Paucartambo-Dalen i Østperu. Professor Ubelohde-Doering skrev under dette Billede: „. . . Manden talte næsten aldrig og lo aldrig. Saaledes forestiller man sig Efterkommerne af Inkærnes Herskerklasse . . ."

Som trukket med en Lineal — en Vej gennem Andesbjergene

Vejene, der førte gennem Sandørkener, over Højfjelde og dybe Kløfter, gik over Dæmninger tværs over Sumpe og paa Hængebroer over rivende Strømme

En videnskabelig Skattegraver

De ofte Aartusinder gamle Genstande er yderst skrøbelige og skøre og maa først konserveres. Her ses Ekspeditionslederens Medarbejder, Dr. Disselhoff fra Berlin, i Færd med „Afstøvningen" af en udgravet, udstrakt liggende Mumie

Et Vidunder paa Vidundervejen

Disse kæmpemæssige 10 Tons svære Blokke i Ydermuren af det ufuldendte Tempel ved Ollantaytambo med deres kunstfærdige Sammenføjning stammer fra et Stenbrud paa den anden Side af Floden; de maatte bringes gennem Dalen og over Vandet for at føres op til deres Plads. Hvorledes Inkaerne har kunnet præstere dette mægtige Arbejde, er selv i Dag en Gaade

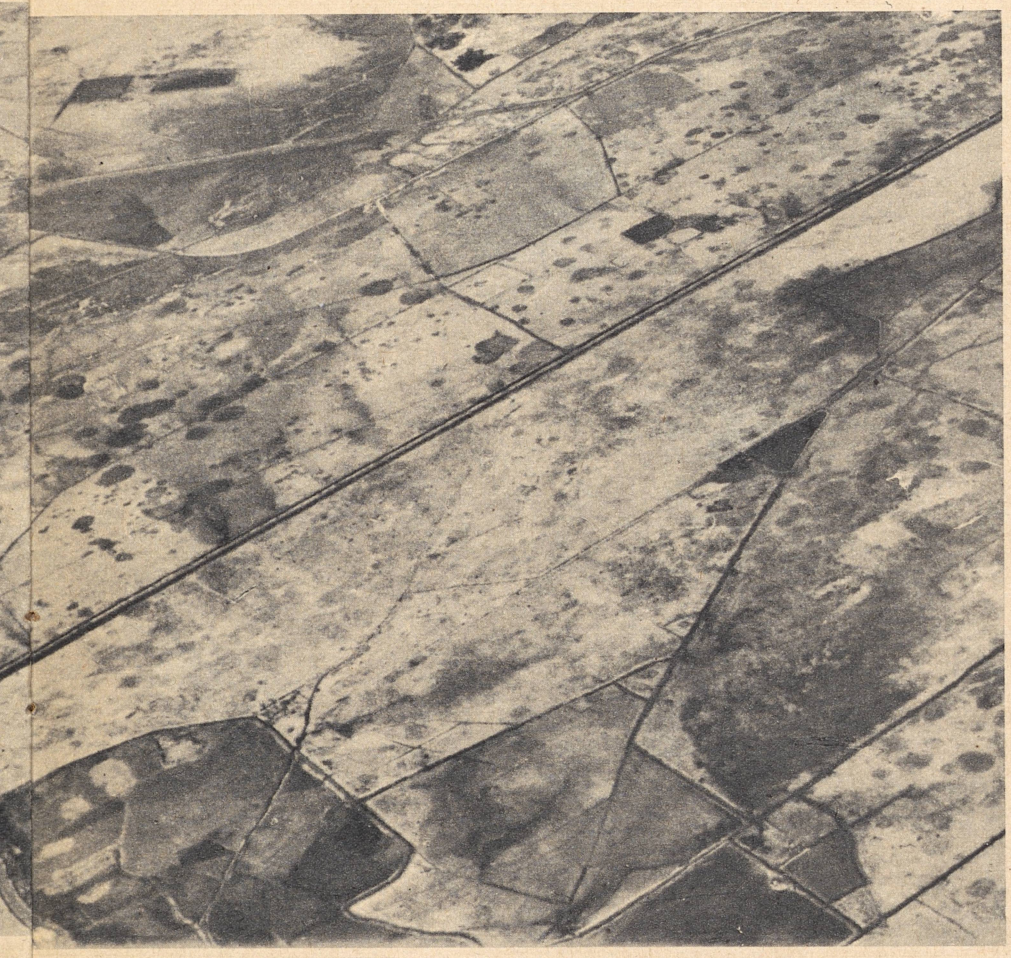

Det lysende Skelet

Denne Inkafyrstes Kranie bar en Slags Hjælm af smaa forgyldte Kobberskiver med lysegrøn Patina og lyste som Fosfor. Da Forskerne fandt Skelettet, troede de, der trængte grønt Lys ud fra Jorden

Paa Inkavejene for 450 Aar siden

En Gruppe fornemme Rejsende er ankommet til et af de statslige Hvilesteder, der findes for hver 20—30 km og bliver her venligt modtaget af en Præst. En Stafetløber har netop forladt Posthuset og iler derfra med et vigtigt Budskab

En Skattegraver med Dødsforagt

Den fanatiske Skattegraver, „Huaquero", som søger efter Oldsager og haaber paa et hurtigt Bytte, roder som er Muldvarp i Jorden, naar han tror, at han kan finde et ellen andet kostbart Kar fra Inkatiden. Han bryder sig ikke det ringeste om den Fare, der truer ham fra de overhængende Sten- og Sandmasser

Hos Tysk-Østrigerne i Felten

Af Edmund Glaise von Horstenau

Forhv. Minister

Generalmajor ved Vænemagtens Overkommando

I Fjældene omkring Narvik, højt oppe over Atlanterhavet, ligger Alpejægerne i Kamp med Fjenden i en Verden af Bjærge, som han er fortrolig med hjemmefra

Det var som at opleve et Stykke af Hjemlandet at tilbringe den dejlige Foraarsuge hos de tysk-østrigske Tropper ved Vestfronten. Knap to Aar forinden havde der udspillet sig en gribende Scene Dagen efter den tyske Hærs Indmarch i Østrig. Det var i Fæstningen Hohensalzburg. Den tyske Kommandant var kommet for at nedlægge en Krans paa Mindesmærket for det berømte kejserlige og kongelige Infanteriregiment „Ærkehertug Rainer Nr. 59'. Æresvagter fra den tyske Værnemagt og fra den østrigske Forbundshær præsenterede i Fællesskab Gevær. „Det var ikke let", skildrede en Deltager overfor mig, „at faa de tyske og de østrigske Geværgreb til at falde sammen; men den gode Vilje hos begge Parter hjalp over Vanskelighederne."

Jeg maatte tænke paa denne Scene og dens ganske særlige Stemning, da jeg nu kort efter Paaske var paa Besøg i de tysk-østrigske Regimenters Lejre. Mit første Maal var naturligvis de Troppeafdelinger, der stod umiddelbart overfor Fjenden. Sne og Solskin vekslede i det pragtfulde Bjerglandskab, som mindede meget om Wienerwald, og gennem hvilket Stillingerne løb. Da vi efter at være passeret gennem Bunker-Linien naaede til Forposterne, var Franskmændene saa elskværdige at sende os nogle Salver fra deres Artilleri som Hilsen. Der er noget sælsomt ved de Erindringer, der mange Gange lige netop dukker op over Bevidsthedens Tærskel. Hvordan var det dog dengang for et kvart Aarhundrede siden, da de samme Lyde sitrede gennem Luften! Men jeg havde kun Tid til et Par Øjeblikke at sende Tankerne tilbage. Saa var der nogen, der nede fra den Grav, som løb lige ved Siden af det Sted, hvor jeg stod, greb efter min Frakke: „Hr. General, kom dog herned!"

Jeg adlød Opfordringen — for Tropperne har for det meste kun lidt Glæde af en flygtigt opdukkende Generals Tapperhed, for det er dem, der maa undgælde for saadanne Gerninger i Form af pludselig Artillerivirksomhed. Men nu stod jeg pludselig Ansigt til Ansigt med en ældre Herre, der paa Brystet bar de gammel-østrigske Tapperhedsmedaillers Ordensbaand. „Ja, Hr. General, jeg har været med i hele Verdenskrigen", lød Forklaringen, og saa blev den tapre Soldats Stemme baade højere og mere højtidelig: „Jeg var nemlig ved den kejserlige og kongelige Feltjægerbataillon ‚Friherre von Kopal Nr. 10'."

Den selvbevidste Tone, i hvilken disse Ord blev udtalt, var slet ikke Udtryk for nogen ilde anbragt Partikularisme, men derimod for den talendes Stolthed over at have tilhørt en gammel-østrigsk Troppeafdeling, som var saa tysk som nogen fra Riget, og hvis Bedrifter ingen nogensinde behøvede at frygte skulde lide ved Sammenligning med andre Afdelingers.

*

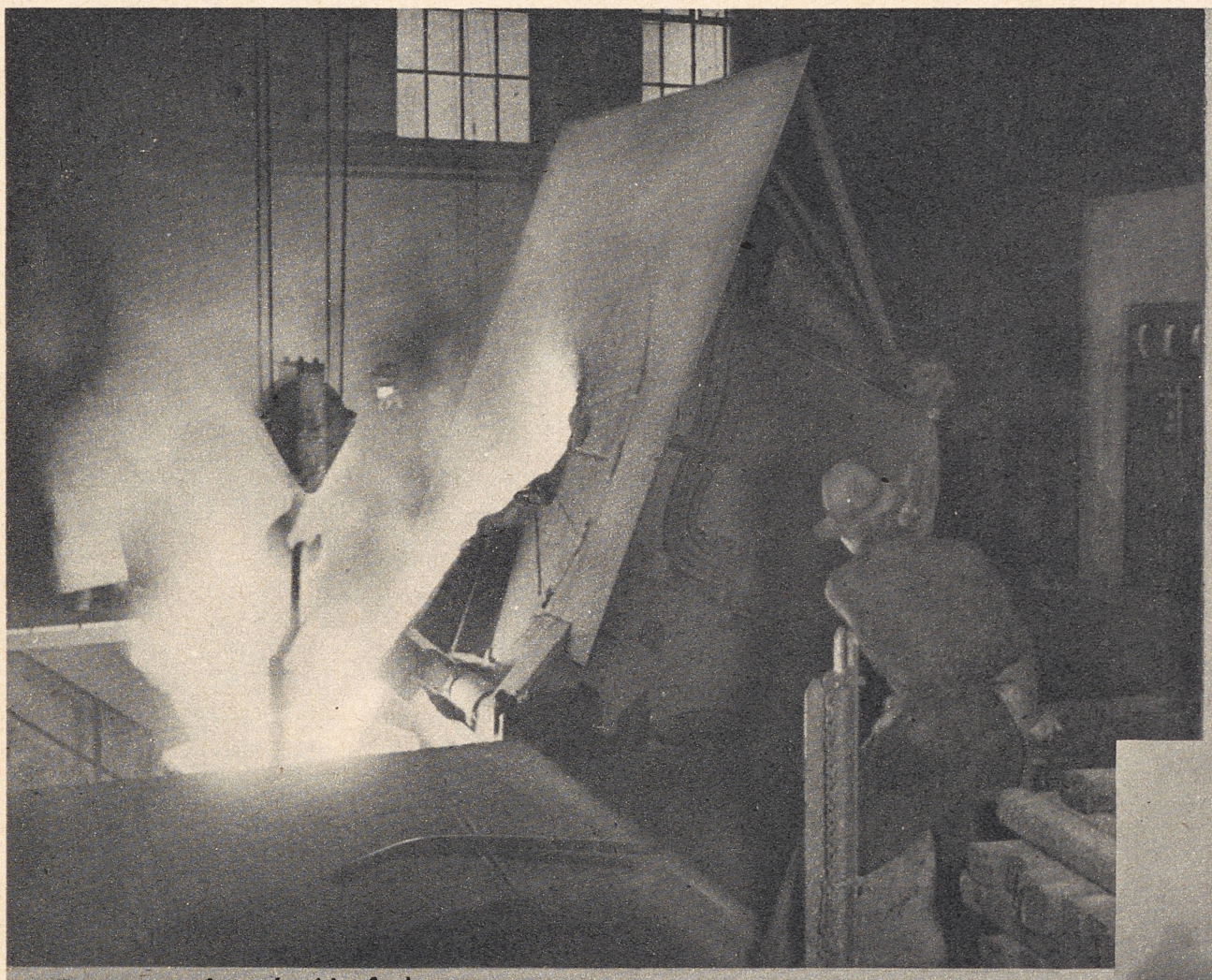
Det har sikkert ikke altid været let at skulle ombytte den gammel-østrigske Form med den prøjsisk-tyske. Det har særlig de ældre af os — og herfra er Forfatteren af disse Linier ikke nogen Undtagelse — maattet erfare, da vi jo hører til dem, der har tjent i den gamle kejserlige Hær eller dog i det mindste i den tysk-østrigske Forbundshær. Bismarck, der ved Oprettelsen af det Andet Rige samtidig kunde bringe Fred for Aartier, havde i hvert Fald Tid til at give de smaa Kontingenter fra de tyske Stater med deres betydeligt yngre Traditioner Mulighed for i Ro og Mag at tilpasse sig. Vore Dages gevaldige Spænding har ikke givet Føreren Mulighed for en saadan rolig, evolutionær Maade at løse Problemerne paa. Allerede et halvt Aar efter Tysk-Østrigs Tilknytning til det Tredie Rige marcherede Østmarkens Sønner under de stortyske Faner for i Opfyldelsen af de Beslutninger, der blev taget i München, at bringe Befrielsen til deres gamle Statsfæller i de bømiske Lande. Og endnu engang, efter Forløbet af et lige saa stort Tidsrum, fulgte Indmarchen i Protektoratet. Og igen et halvt Aar senere traadte de tysk-østrigske Regimenter an til Felttoget i Polen paa samme Front som den tyske Værnemagt. Da gjaldt det om at handle og handle hurtigt — ogsaa hvor det drejede sig om Sammensmeltningen af de tysk-østrigske Soldater med Soldaterne fra det Land, der nu var blevet til det stortyske Rige.

Historien er haard. En stor Nation kan ikke finde sig selv, uden at Nutiden maa bringe Ofrer for Fremtiden. Tysk-Østrigeren har i sin nære Kontakt med andre Folk erhvervet sig stor politisk Indlevelsesevne, og han staar ikke kritikløs overfor Begivenhederne. Men han har en uforlignelig Forstaaelse overfor den store Pligt det er, at bidrage med sin lille Skærv til en Nations Skabelse, og det viser han saavel i sit Hjemland som under den stortyske Værnemagts Faner.

At det virkelig forholder sig saadan, har den tysk-østrigske Soldat allerede bevist med sit Blod i Efteraaret. Østmarkens Regimenter kæmpede paa Sydfløjen af de Hære, der trængte ind i Polen, og de marcherede derved henover gamle Slagpladser, der var indviet af deres Fædres Blod. Mangen Søn har fundet et sidste Hvilested udenfor Lemberg og Tomaszow ved Siden af sin Faders Grav fra Verdenskrigen.

De to første Indehavere af det nystiftede Jernkors

Fortsættelse Side 36

Tømning af en 6 t Højfrekvensovn

RHEIN METALL BORSIG

Ædelstaal til Værktøjer og Konstruktionsdele af enhver Art

Haardtmetal „Rheinit“

„Sonnit“ rust- og syrebestandigt Staal

Skælfri Staal til høje Temperaturer

Varmefaste Staalarter

Blankttrukket Materiale

Svære Presse- og Smedestykker af legeret og ulegeret Staal indtil 30 000 kg Smedevægt

Faconsmedestykker indtil de højeste Stykvægte raa, for- og færdigbearbejdede

Krumtapsaksler færdige til Indbygning

Tryk- og Spiralfjedre

Svejsetraad og Elektroder

Elektrisk Ophednings- og Modstandsmateriale

Maskinstøbegods efter DIN-Forskrifterne

Elektro-Mangan-Haardtstøbestaalgods

Varme- og syrebestandigt Staalstøbegods

Letmetal-Pressedele, -Smedestykker og -Hullegemer

Sømløse Letmetalflasker til Høj- og Lavtryk

Snekkedrev for høje Belastninger

Selvspærrende Udlignelsesdrev og andre Specialdrev

Højtryks-Letmetalflaske
45,4 l. Indhold, 42,7 kg Tomvægt,
150 atm Fyldetryk, 225 atm Prøvetryk,
550 til 600 atm Sprængningstryk

RHEINMETALL-BORSIG
AKTIENGESELLSCHAFT WERK DÜSSELDORF

En af tre Hundrede Tusinde:
En Arbejder, der allerede i halvandet Aar har virket ved Vestvolden. Hans Kone og tre Børn bor i en lille By i Midttyskland. Ligesom en Soldat kommer han hvert halve Aar hjem paa Ferie, hjem fra den yderste Front . . . .

Mændene i TODTS

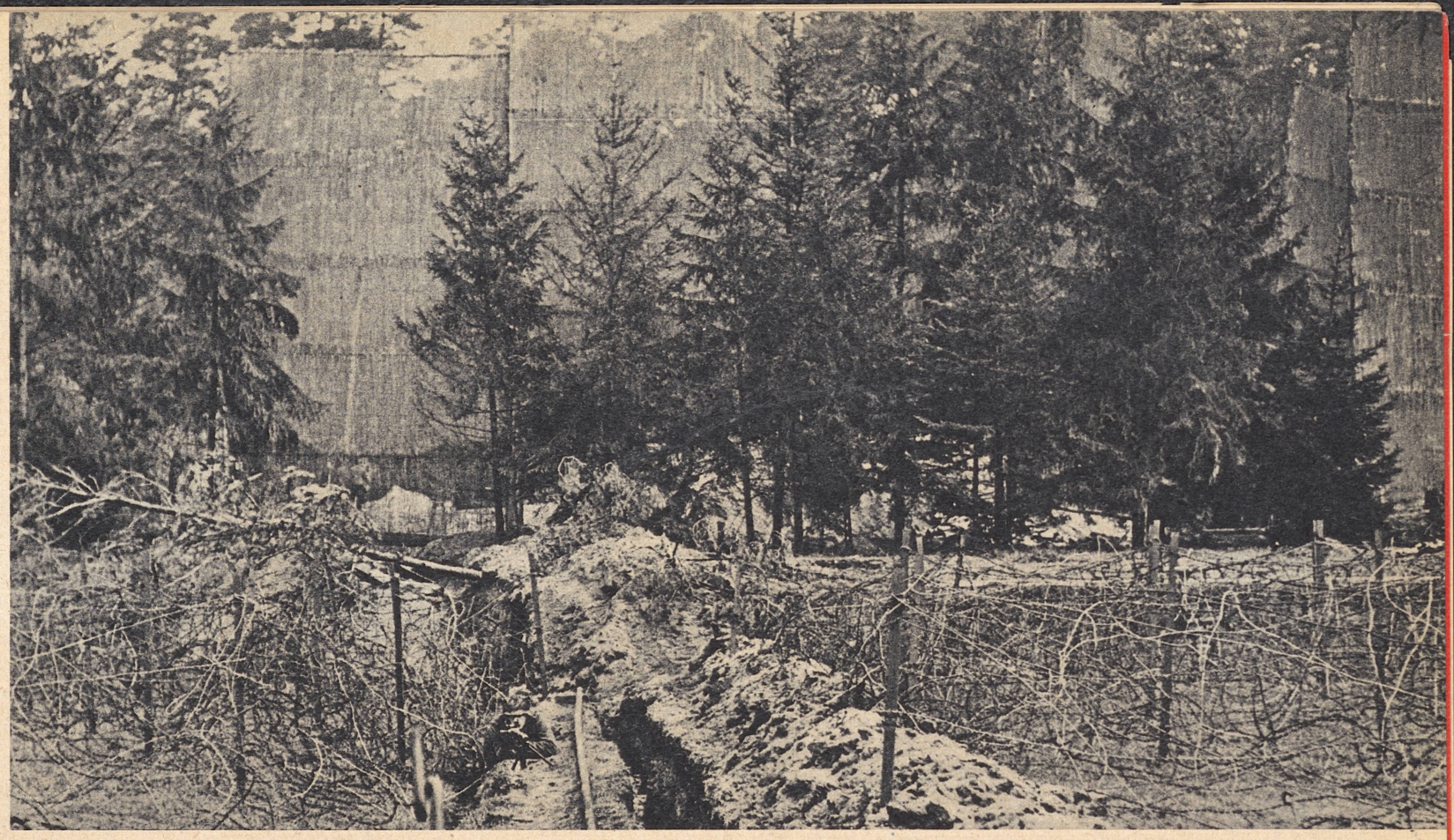
En Billedberetning om den Indsats, der gøres af Rigsminister Dr. Todts Folk i Vestvoldens Kampzone

I Kampzonens Labyrint:
„Lodsen" fører an . . .
Hver Arbejderafdeling har en Soldat til Hjælp, der er fuldkommen fortrolig med Terrænet; det er hans Opgave at føre Arbejderne sikkert gennem Minefelter og Pigtraadsforhindringer til deres Arbejdsplads. Her bygges stadig flere Bunkere og Skydeskaar. Frontarbejderne, der ikke regnes for Soldater, undervises i krigsmæssig Adfærd af uddannede Førere fra Todts Organisation

Enhver Frontarbejder i Kampzonen har sin Staalhjelm
Der kan daglig regnes med fjendtlige Overfald. Lynsnart forlader Folkene deres Arbejdsplads og kryber gennem Skyttegrave tilbage til den nærmeste Bunker eller Kasemat

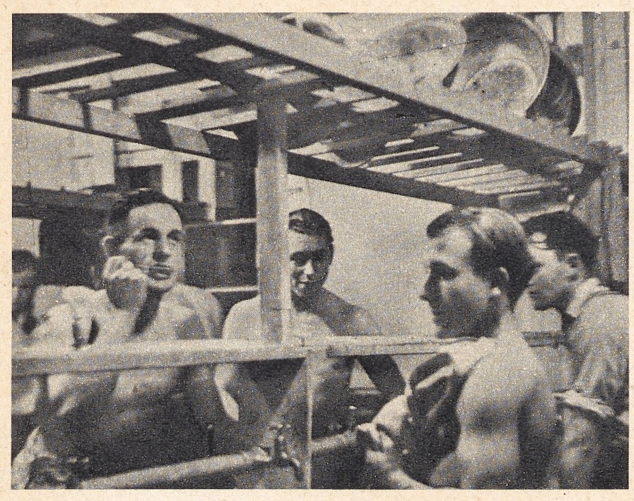
Bag en Camouflage af Træer og Grønsvær ...
virker Vestvoldens Frontarbejdere fuldkommen usynlige for Fjenden. Et godt Kammeratskab forener dem med Frontsoldaterne; Maskingeværer beskytter dem mod fjendtlige Stød- og Spejdertropper. Landskabet ligger tilsyneladende ganske uden Liv bagved Pigtraaden, men . .

. . . i Byggegruben hersker der stor Travlhed!
De sidste Flader bliver netop beklædt med Brædder. Betonmaskinerne staar allerede parat i Nærheden. Under Frontsoldaternes Beskyttelse arbejder de tyske Frontarbejdere — for Frontsoldaten!

Gangene æder sig ind igennem Bjergene . . .
Forbindelsesgange fører fra det ene Panserfæstningsværk til det andet. Tryklufthamrene ligger i Hænderne paa Bjergværksarbejderne, der samledes her fra hele det tyske Rige som Frontarbejdere ved Vestvolden

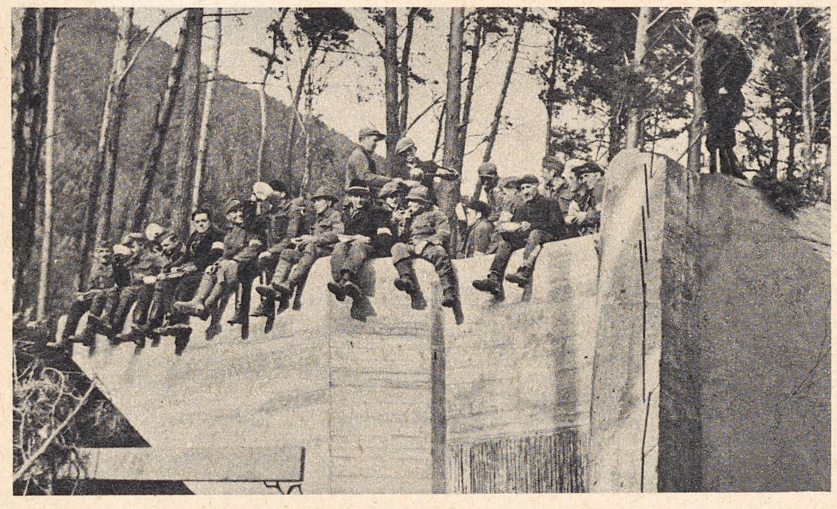
Fem Minutter efter Vækningen . . .
staar Folkene allerede parat ved Vandhanerne i Vaskebarakken. Og saa afsted til Morgenmaden! De faar hver Dag 750 Gram Brød, 200 Gram Pølse og 30 Gram Smør

I en Omnibus kører de saa derud
Fra den godt beskyttede Lejr bringes Folkene med deres stedkendte Lods i Omnibusser ofte 25 Kilometer nærmere til Frontlinien. Ved Udstigningen sætter de allerede deres Staalhjelm paa Hovedet, thi

. . . Vejen fører tværs over en farlig Lysning!
Fjenden kan hele Tiden have ham i Kikkerten. Først springende, saa krybende og halvt glidende bevæger Frontarbejderen sig fremad ligesom en Soldat, der gaar til Angreb

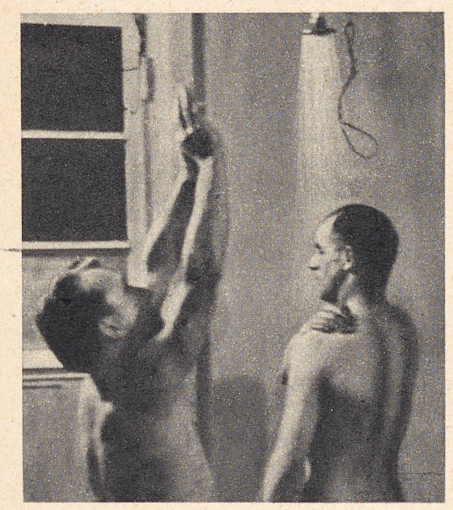
Hvor „Bunkersuppen" smager herligt!
I Middagspausen bringer Udsendinge fra Feltkøkkenet den dampende Kødsuppe, der bliver nydt paa Arbejdspladsen. Om Aftenen spises der altid en nærende og meget rigelig Kødret med Kartofler hjemme i Lejren

I Løbegravenes Ly
lykkes det Folkene at komme fra Arbejdspladsen tilbage til Skoven, hvor de hurtigt naar de ventende Omnibusser

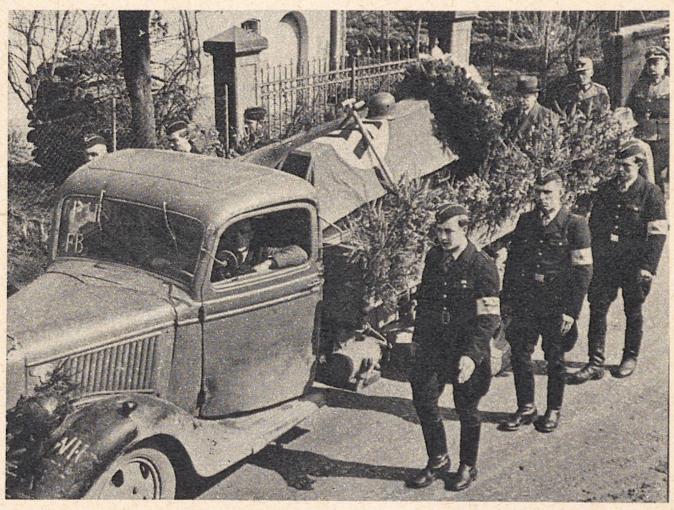
Fredag er ogsaa her Lønningsdag
Frontarbejderen faar ingen Værnepligtssold, da han ikke er Soldat. Han lønnes af sit Firma efter de gældende Tariffer

Efter Arbejdet: Et varmt Brusebad!
Baderummene er altid fuldt besat om Aftenen. Varmtvandsanlæget tillod end- og Badning i den koldeste Vintertid

Fritiden tilbringer enhver, som han vil
Skakspillerne finder hinanden, et Par Musikere danner et lille Orkester, og hver Uge er der Teater eller Biograf i Lejren

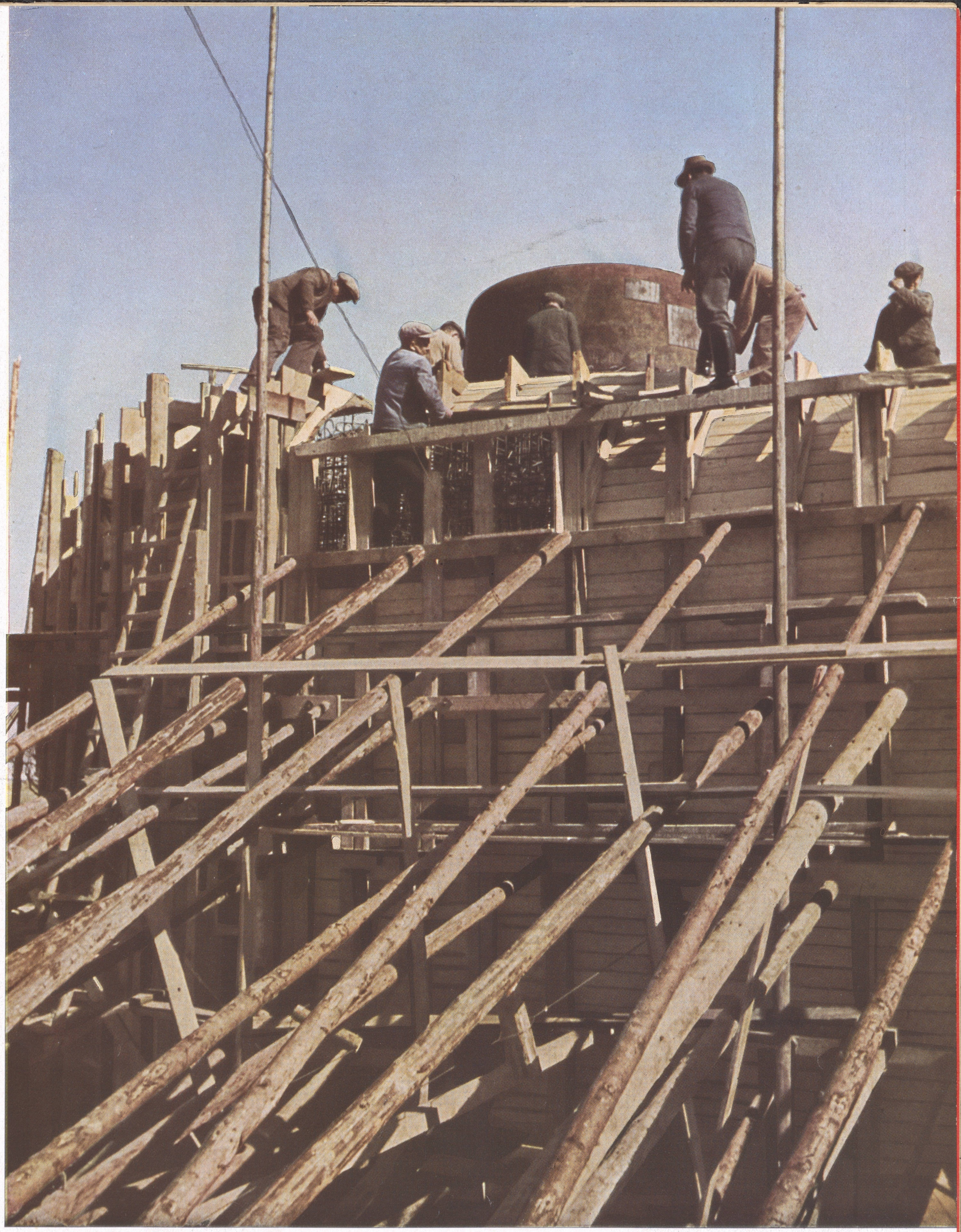
Frontens Ofre — Arbejdets Ofre
Frontarbejderne har ogsaa deres Faldne, der bisættes i Hjemegnen med militære Æresbevisninger. De efterladte faar nu Understøttelse fra Forsvarsvæsenets Forsørgelsesinstitution

Dekoreret ligesom Soldater

Paa Førerens Fødselsdag, den 20. April, tildeltes der to Frontarbejdere Jernkorset for særlig modig Indsats under Byggeriet i de forreste Linier; de modtog Korset af Rigsminister, Generalmajor Todt, og blev dermed paa en festlig Maade ligestillet med den tyske Frontsoldat

Rejsegilde indenfor Skudvidde

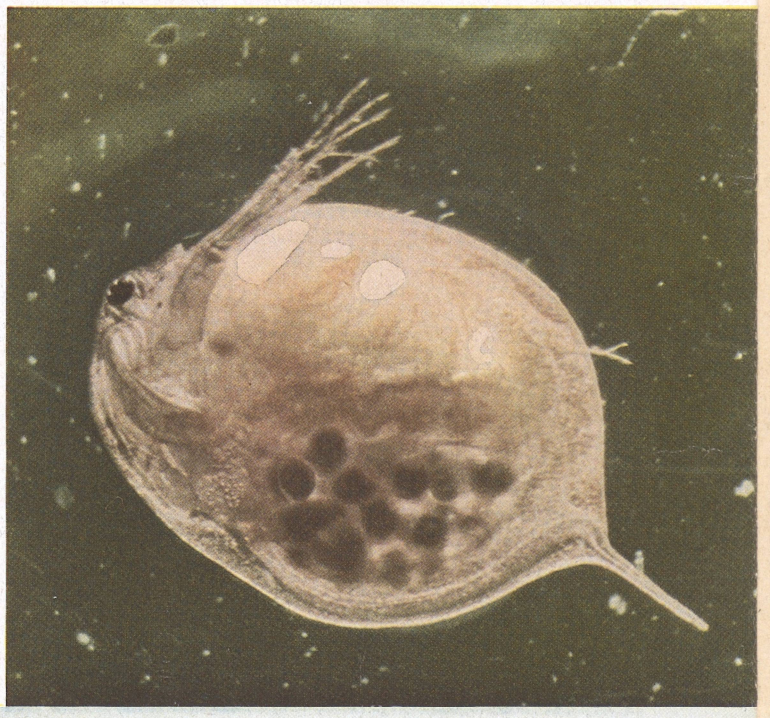
Efter store Anstrængelser, stadig udsat for Fjendens Ild, har de tyske Vestvold-arbejdere omtrent fuldendt et stort Arbejde. Kuplerne bliver sat op paa et Panserværk. Snart forsvinder Bygningsværket, skjult af den dølgende Jord, og en ny „Sten" i Vestvolden staar nu beredt til at afværge fjendtlige Angreb

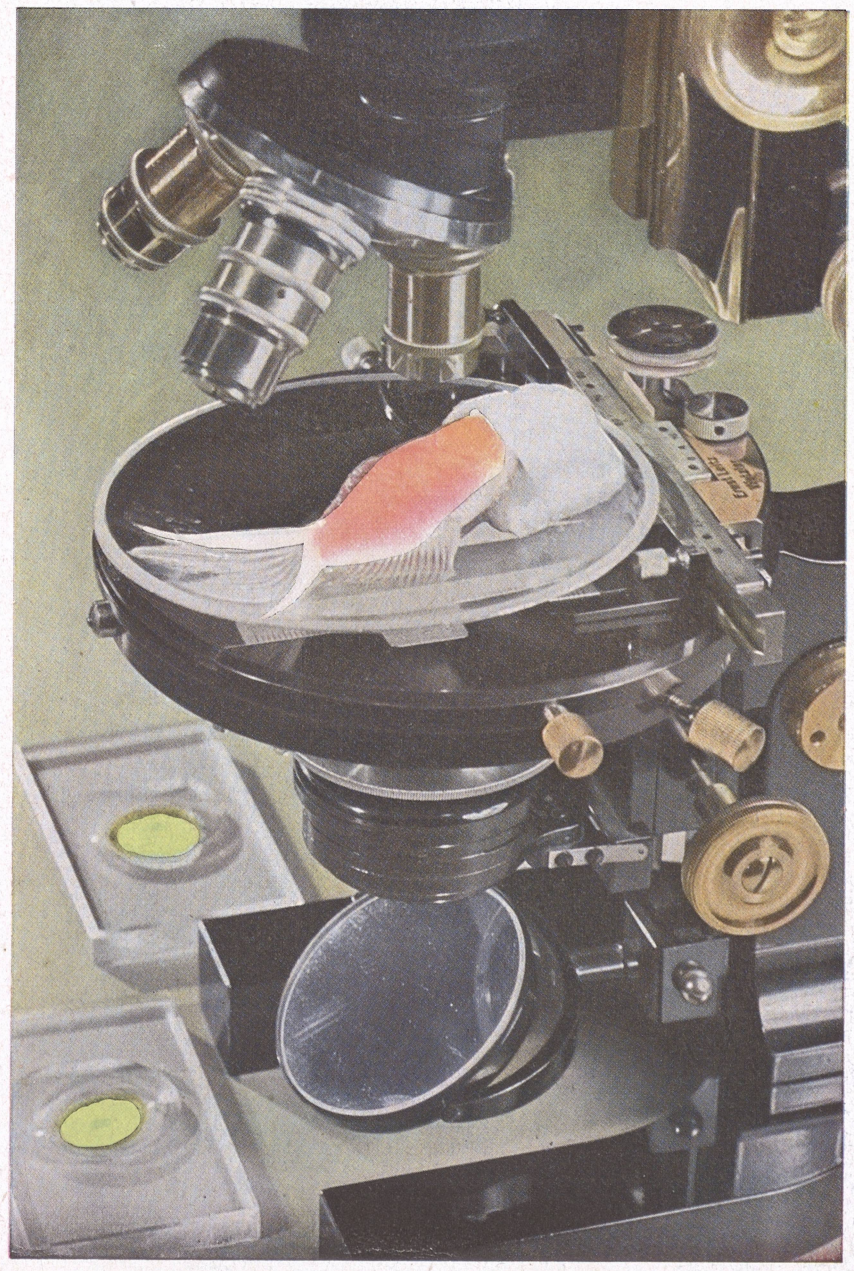
Mikro-Fiskeren
Ud af sit Akvariums undtømmelige Rigdom henter han sin minimale Fangst: uendelig smaa levendeVæsner, som han vil studere under sit Mikroskop. Hans Kæphest er „Vandloppen" og „Hydraen", der svømmer rundt mellem Millioner af Infusionsdyr og andre encellede Væsner. Enhver Vanddraabe er egentlig et Akvarium for sig

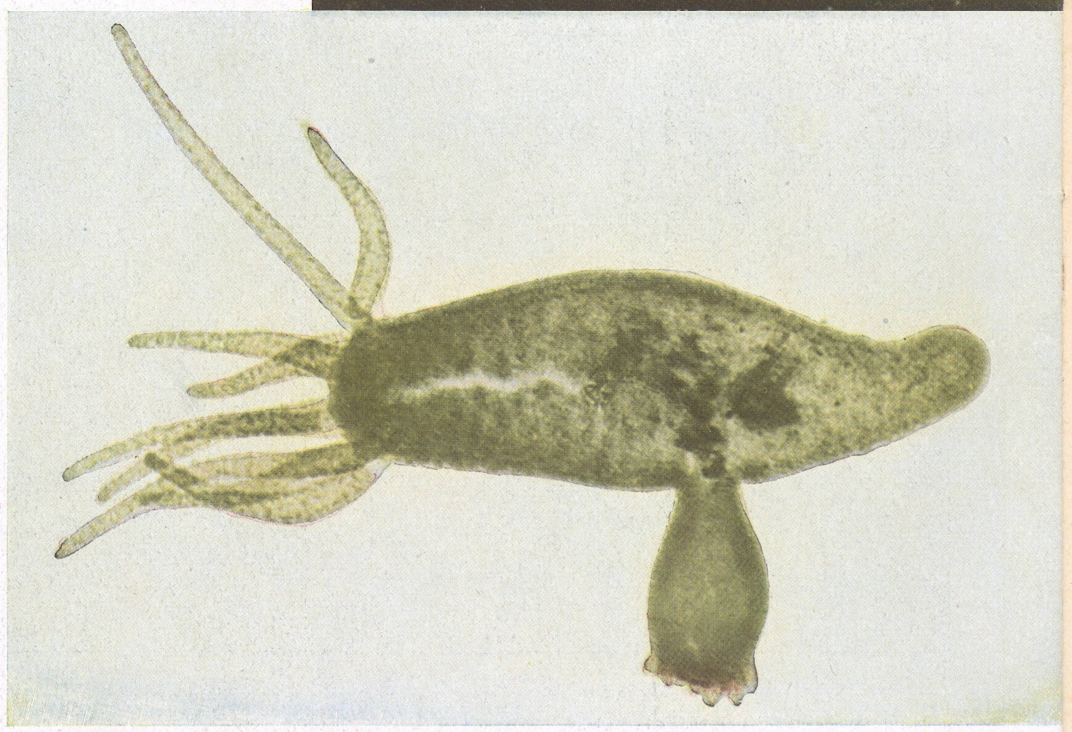
HVALFISK og HAJ

i en Vanddraabe

„Hvalfisken" i Mikro-Akvariet
Som en Hvalfisk mellem Sild virker „Vandloppen" mellem Infusionsdyr og andre smaa levende Væsner. Den er ikke blot en Lækkerbisken for Fiskene, men ogsaa for en . . .

En Kompres forhindrer Kvælning
Mikro-Fiskeren interesserer sig ogsaa for Parasitterne paa Huden af Guldfiskens Finner. For at kunne „operere" maa han tage Guldfisken et Øjeblik op af Vandet. For at denne ikke skal dø under Mikroskopet, faar den en vaad Kompres viklet om Gabet

. . . „Haj" i Mikro-Akvarium
„Hydraen" trækker som en Polyp alt levende til sig med sine Fangarme og sluger alt, hvad der kommer i dens Nærhed. Den er blodtørstig som Havets Tiger og „Vandloppens" Dødsfjende

Bryllup
i Ungarn

Vitéz von Horthys og
Grevinde Helene Edelsheim-Gyulais Vielse

De fløj ind i Ægteskabet
Efter den kirkelige Vielse starter det unge Par til Venedig

Til højre:
Fortryllende Ungdom og gammel Tradition
Ministerialraad Stefan von Horthy i den traditionelle gamle ungarske Magnatdragt forlader Kirken med sin unge Hustru

Forneden: **Et „Eljen" for Brudeparret**
Bryllupsgæsterne, med Rigsforstanderen Nikolaus von Horthy i Spidsen, fulgte de Nygifte til Flyvepladsen Budaørs. Her tager de Afsked med det unge Par

Fortsættelse fra Side 24

(Forts. fra Side 24)

16. Aarhundredes mest paalidelige Historieskrivere, der selv endnu vandrede paa Inkavejene, anslaar Længden af Andesvejen til over 5000 km.

Med en Dagsrejses Afstand mellem hvert laa Rasthusene, der ejedes af Staten, og med større Afstand laa Forplejningsmagasiner for de marcherende Tropper. Der var ingensomhelst kørende eller ridende Trafik paa disse Veje. Hjulet var endnu ikke opfundet i det præ-columbiske Amerika, og Ride- eller Trækdyr kendte man endnu ikke. Kun eet Lastdyr blev opdrættet, nemlig Lamaen.

Paa Vejene befordredes Statsembedsmænd og Inka-Indianeren selv i Bærestole, og der marcherede den rejsende Herskers Garde og Tropperne. Hen ad Vejene ilede ogsaa de saa ofte beundrede Postløbere i Stafettjenesten. Denne Tjeneste var saa godt organiseret, at Løberne i det første Aar under det spanske Herredømme kunde tilbagelægge Strækningen fra Cuzco, Hovedstaden i Inka-Riget, til Lima, den nye spanske Hovedstad, paa en Fjerdedel af den Tid, som de spanske Postryttere brugte. Hele Strækningen Cuzco — Quito og tilbage, omtrent 4500 km, blev, efter paalidelige Meddelelser fra Erobrertiden, løbet paa højst 20 Dage (mange beretter endog om 12 Dage). Strækningen der skulde løbes, var for hver Løber omkring $1^1/_2$ — 3 km, alt efter som Terrainets Beskaffenhed var. Posthusene, der stadig var besat med Løbere laa saa i tilsvarende Afstande fra hinanden. Cieza de Léon sagde ordret: „hverken Storm eller nogensomhelst anden Forhindring, end ikke i de vildeste Egne, kunde forhindre Postløberen i at gøre sin Pligt; og saa snart een startede til Løb, traadte en anden paa Vagt i hans Sted."

Vejene førte gennem Sandørkener, over Højfjelde, gennem dybe Kløfter, paa Dæmninger over Sumpe og paa Hængebroer over rivende Strømme, og de strejfede i 5000 m Højde Randen af Andesbjergenes Gletschere. Vejene var saa vidt muligt lagt snorlige over Bjerg og Dal. Som et mægtigt Projektils Bane strækker den 6 til 9 m brede Vej sig mod Horisonten og suger En næsten med sig i det Fjerne. Vejene var indfattede af Mure, som beskyttede dem mod Sand- og Snefygning.

Bygmesteren for dette vældige Net af Veje, der var uden Sidestykke i hele det præ-columbiske Amerika, og som der overhovedet i hele Menneskehedens Historie kun findes faa Ting, der kan sammenlignes hermed, var den sidste store Inkakonge, Huayna Capac („den unge Hersker", omkring 1480—1525), Faderen til den ulykkelige Atahualpa, som Pizarro lod strangulere. Naturligvis var der allerede i endnu ældre Tider mange Veje og ogsaa Gader i Inka-Rigets Lande. Men den store Plan til dette System af uendelige Landeveje, der som Livsaarer forgrener sig igennem et langstrakt Rigslegeme, blev først udkastet af de tre sidste store Inkaer, men udført af den sidste og mægtigste af disse. Dette store Vejarbejde blev saa planmæssigt gennemført i Løbet af et Par Generationer.

Trods mange begejstrede Skildringer eksisterer der indtil nu intet særligt Værk om Inkavejene med Undtagelse af en ubetydelig Bog, der er skrevet af en Ingeniør fra Peru, og som kun bygger paa literære Studier og ikke bringer et eneste Billede. Lige til vi begyndte paa vort Arbejde, har jeg kun set eet Billede af en Inkavej — og det i hele Tiden fra 1533 til 1937! — og det stammer fra en nordamerikansk Flyverekspedition. Derfor var en af Hovedopgaverne for den tyske arkæologiske Ekspedition til Sydamerika, som jeg ledede i 1937—1939, Udforskningen af Inkavejene. Denne Opgave blev gennemført ved Hjælp af og efter særlig Ordre fra Generalinspektøren for det tyske Vejvæsen, Dr. Todt. Vi fandt da ogsaa langs Kysten hele Strækninger af de herømte Veje endnu i god Behold.

I 400 Aar er disse Kongeveje ikke blevet udbedret paa nogensomhelst Maade. Alligevel behersker de endnu ofte hele Landskabet med deres enkle, monumentale Linier og mange af dem befares den Dag i Dag af svære Lastvogne eller benyttes endog som Grundlag for nye Autobaner, efter hvad jeg har hørt af peruanske Vejingeniører.

I Andesbjergene traf vi paa de saakaldte Calzadas', 6—7 m brede murede Dæmninger, paa hvilke Vejene gaar tværs over Sumpe og Moser, saavidt muligt i lige Linje. Dermed var de første indgaaende Undersøgelser i aaben Mark af Inkavejene til Ende og — foruden den nævnte Enkeltoptagelse — kunde nu de første Fotografier af disse Veje bringes til Europa.

Ekspeditionens næste Opgave laa i Cuzco-Omraadet, Inkahovedstaden i de sydperuanske Andesbjerge, der var Studiet af denne Egns ofte gigantiske gamle Bygningsværker, for ved Hjælp af disse at kunne faa Indblik i den tidligere Inkatids Historie, over hvilken der ikke fandtes nogensomhelst skriftlig Overlevering. Under dette Arbejde, der varede et halvt Aar, fik vi taget Billeder af henimod 50 Tempelsteder, Fæstninger, Kongsgaarde, hellige, udhuggede Klipper og Huler. Mange af disse Værker blev nu for første Gang opsøgt af Arkæologer.

Selv om disse Forskninger i første Linie gjaldt Oprindelsen til Inkakulturen i Bjergene, saa vilde vi nu ved Hjælp af Udgravninger paa Perus Nordkyst forsøge at udforske den daværende tidlige højtstaaende Kultur. Herigennem vilde vi forsøge at faa Klarhed over de gamle Kulturstrømninger, som for mere end 1000 Aar siden bevægede sig fra Nord til Syd, for endelig i Cuzco at blive det kulturelle Kærnepunkt i det præ-columbiske Amerikas største Rige.

I Pacatnamu, en næsten ubekendt By i Ruiner, hvor endnu ingen arkæologiske Udgravninger havde fundet Sted, lykkedes det min Medarbejder, Dr. H. D. Disselhoff, under en Begravelsesplads, der var blevet gennemrodet af Skattegravere, at finde en næsten uberørt, dybere liggende Gravplads, som vi saa i Fællesskab fik udgravet. Disse Graves Alder lod sig foreløbig kun tilnærmelsesvis anslaa til henimod 1400—1600 Aar.

Alle disse Arbejder, ligesom Dr. Disselhoffs særlige Udgravninger paa Ecuadors Kyst, skete stadig med det store Maal for Øje, at finde Oprindelsen til Inkakulturen samt Herskernes Herkomst, hine Inkaer, der var de store Skikkelser i det præ-columbiske Amerikas Historie, og blandt hvilke man nævner Reformatoren Pachacutec som den største blandt Amerikas Urbeboere.

Vort Arbejde vilde ikke have været muligt uden den storslaaede Hjælp, som den peruanske Regering og alle de statslige Organisationer ydede os, og for hvilken jeg er lige saa taknemmelig som for det Gæstevenskab, vi mødte i hele Landet, og som vil være os alle uforglemmeligt.

Heinrich Ubbelohde-Doering

SEIDEL & NAUMANN-PRÄZISION

SEIDEL & NAUMANN · DRESDEN

Professor Dr. Hunke:

Verden har Brug for – Varer og ikke Deviser!

Man maa lære at se anderledes paa Tingene, man maa kaste gamle Fordomme over Bord, ellers staar man udenfor sin Tid. En af de mange Fordomme, som vi maa gøre os klar over, er den, der ligger til Grund for Overvurderingen af Kapitalen og af alle Slags Formuer. Ordet om, at der til Krig hører Penge og atter Penge, det gamle Slagord om „Kuglerne af Sølv", Tysklands Fjenders Paastand om, at det Tredje Rige allerede af den Grund, at det ikke raader over nogen som helst Forraad af Guld og Deviser, maa lide Skibbrud i sin nuværende haarde skæbnesvangre Kamp, den berygtede Jingovise, hvori England bryster sig af at sidde inde med Skibe, Mænd og fremfor alt Penge, alt det er betegnende for Rækkevidden af saadanne gamle Fordomme. Guld og Deviser er kun saa længe af Betydning som Værdimaaler, som deres reelle Modstykke, d. v. s. den internationale Import og Eksport af Varer paa Verdensmarkedet, gaar sin normale Gang. Og det er længe siden, at det var Tilfældet. Allerede i det sidste Aarti før den nuværende Krig eksisterede den gamle uindskrænkede Verdenshandel, saadan som den var ved Aarhundredetskiftet og indtil Verdenskrigen, ikke mere, og en ny bærende Form for den verdensøkonomiske Samhørighed var endnu ikke fundet. Fremfor alt kunde den nye Verdensøkonomi endnu ikke bygges op i de store konjunktursikre Lande, som kompletterede hinanden, saalænge den grelle Modsætning mellem rig og fattig, mellem besiddende og ubesiddende, mellem de førstankomne, overmætte Nationer og de unge opadstræbende Folkefærd endnu ikke var bragt ud af Verden. Ogsaa det gamle Guld- og Kapitalsamkvem i den frie, uhemmede Verdenshandels Tid laa fuldstændigt lammet i Kriseaarene. Kreditorlandene laa inde med store Forraad af Guld, men Debitorlandene afgjorde deres Betalinger udelukkende indenfor Rammen af deres Handels- og Betalingsbalance. Saaledes betegnede Verdenshandelens Udvikling i Henseende til Vareomsætning for Mestbegunstigelse til Gensidighed, hvad angik den økonomiske Side af Verdenshandelen, en Udvikling, som førte fra Guldstandarden til Kompensation. Denne Udvikling lod sig ikke standse; Tyskland, Mellemeuropa, Italien, Japan og Sydamerika var først gaaet denne Vej; men ogsaa Storbritannien, Skandinavien og Frankrig blev i stigende Grad tvunget til at slaa ind paa denne nye Vej, som i den nuværende Krig er den eneste gangbare. Det ligger i Sagens Natur, da Muligheden for en Vareforsyning under Krigens og Krigsforholdsreglernes Indflydelse bliver stærkt indskrænket. Mere end ellers har Verden under saadanne Forhold Brug for Varer og ikke for Deviser. Idag drejer det sig om Varer og ikke om Pengeværdier og det baade paa det nationale og det internationale Omraade, saavel for krigsførende, som for neutrale Nationer. Det statlige Princip for Forsyning med Livsfornødenheder, som allerede betegnede den store Forskel mellem de gamle Kompensationsforretninger, Kontingentbestemmelser og Clearingsoverenskomster i den sidste verdensøkonomiske Epoke, er nu eneherskende. Overalt faar Forsyningen med Livsfornødenheder gennem Forholdsregler fra Statens Side Overvægten overfor det private Initiativ. Symptomatisk for denne Udvikling er f. Eks. Overenskomsten mellem Danmark og Storbritannien fra Marts 1940. Storbritannien opgav den Gang i Handelssamkvemmet med Danmark — som forøvrigt ogsaa med mange andre Lande — den frie Verdenshandels Princip, og Udviklingen gaar nu overalt i denne Retning.

*

I Dag har Verden Brug for Varer og ikke Deviser, hvad forøvrigt ogsaa er i virkelig Overensstemmelse med Forholdene. Deviser — og ogsaa Guld for de Landes Vedkommende, som ikke selv producerer — er jo ikke andet end ikke udgivne Fordringer for tidligere Vareleverancer. Varen er altsaa alt.

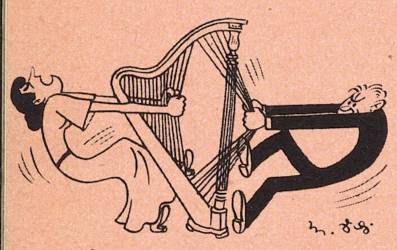
*

Med disse Principper har Tyskland opnaaet en gunstig Position i denne Krig. Mens England og Frankrigs Eksport, der tilsammen bestrider tilnærmelsesvis 14% af Verdenseksporten, undergaar større og større Indskrænkninger, holder den tyske Eksport sin høje Standard. Tyskland er blevet Kontinentets vigtigste Leverandør. Det indtager i den europæiske Kulforsyning den udslaggivende Stilling. I Aaret 1938 har det stortyske Rige og Polen haft et Eksportoverskud af ikke mindre end 36 Millioner Tons Kul overfor et Selvforbrug af 203 Millioner. I Skandinavien bestred Stortyskland, inkl. Ost-Ovreschlesien i 1938 36%, i Randstaterne 25%, i Italien 86%, i Holland, Belgien og Svejts ligeledes 86% og i de nu fjendtlige Stater 52% af disse Landes Kulimport. De tyske Kul er de bedste tyske Deviser, fordi der overalt er Brug for tyske Kul. Det samme gælder for de andre tyske Industrivarer. Særlig i det sydøstlige Omraade er den tyske Udførsel blevet den stærkeste Støtte for Udviklingen af den europæiske Økonomi.

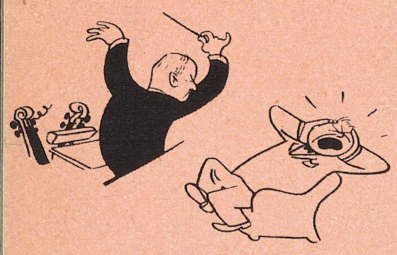
Franz Lehár

Franz Léhar, den verdensberømte Operettekomponist, Skaberen af „Den glade Enke" skriver til SIGNALET:

Striden om Harpen

„Hvordan skal jeg dog bære mig ad med at stille alle mine kære Medmennesker tilfreds:
Skriver jeg alvorlig Musik, saa er det for opera-agtigt.
Skriver jeg lystig Musik, saa er det fortærsket.
Skriver jeg et Sukces-Stykke, siger man straks: ‚Han skriver da ogsaa kun for Galleriet.'
Skriver jeg ikke noget Sukces-Stykke, siger man: ‚Nej, det er slet ikke faldet ham ind.'
Hvis jeg fordrer meget af Sangeren, vil man sige: ‚Han er da virkelig ikke nogen Operasanger.'
Hvis jeg kun fordrer lidt af Sangeren, saa siger man: ‚Ja, dengang var det rigtignok noget andet. I de gode gamle Dage kunde Operettemestrene nemlig skrive noget for Sangerne.'
Naar jeg beskæftiger Koret, siger man: ‚Det er fuldkommen overflødigt; der er jo ikke et Menneske, der hører efter, hvad de staar og synger der oppe.'
Naar jeg ikke giver Koret noget at bestille, siger man: ‚Hvor Korene dog klang anderledes smukt i de gode gamle Operetter.'
Hvis jeg ikke lader Harpen komme med, siger man: ‚Hvor er Orkestrets Glans henne . . . det klinger saa tomt i Dag.'
Hvis jeg lader Harpen komme med, saa siger man: ‚Det evige Klimperi gaar dog paa Nerverne.'
Indfører jeg en god Vals paa et paafaldende Sted, siger man: ‚Altid disse Valse' . . .
Bringer jeg derimod ingen Vals, siger man: ‚Hvor er den store Vals henne denne Gang.'
Skriver jeg en Ouverture, siger man: ‚Hvorfor disse Ouverturer? Det er saa gammeldags. Man bliver jo træt, inden Tæppet gaar op.'
Hvis jeg ikke skriver Ouverturen, saa siger man: ‚Han tager sig det rigtignok let, ikke engang en Ouverture har han skrevet.'
Udgiver jeg hvert Aar et nyt Værk, siger man: ‚Han er sandelig produktiv; men han har overhovedet intet med Kunst at gøre. Det er jo en hel ‚Operette-Fabrik."
Hvis jeg ikke hvert Aar udgiver et Værk, siger man: ‚Hvad er der mon i Vejen med Léhar? Man hører ikke mere fra ham. Jeg tror, han er kørt træt for Idéer.'
Hvis jeg i Udlandet søger Omgang med Kritikerne, saa tænker de som saa: ‚Næh, min Ven, du kan tro, mig skal du ikke komme til at paavirke.'
Søger jeg ikke Omgang med Kritikerne, tænker de straks: ‚Du kan vente dig, din indbildske Tølper; men du skal nok komme til at tænke paa mig.'
Faar jeg Tekstbøger tilsendt (gennemsnitlig 10 om Ugen!), saa sender jeg enten Bogen:
ulæst tilbage til Digteren; han bliver vred;
eller læst tilbage til Digteren, saa bliver han ogsaa vred;
eller jeg lader Værket ligge et Par Maaneder og sender det da først tilbage; saa bliver han naturligvis ligeledes vred; eller jeg sætter Musik til, og det antages ikke; saa bliver han først rigtig for Alvor vred!
Jeg beder gode, ikke komponerende Venner om at hjælpe mig med at finde en Udvej af dette Dilemma. Jeg har i 40 Aar Nætter igennem ikke tænkt paa andet. Men jeg er stadig lige vidt."

„Altid disse Valse!"

Operettefabrikken

Librettisten

Kritikerne

Fortsættelse fra Side 26

var Kommandanten over Luftflaaden „Sydøst", en Søn af Tysk-Østrig, og den første Underofficer, der har faaet dette Ærestegns Ridderkors, er ligeledes en Søn af det gamle tyske „Arveland". Hans Fader led Heltedøden i Verdenskrigen som Bataillonsfører hos Egerlænderne. Disse Tysk-Østrigere viser sig overalt at være skaaret af det samme knastede Træ som deres Brødre fra det gamle Rige. Det beviser de ogsaa nu, da mange af dem paa Adolf Hitlers Bud oppe i det fjerne Nord er traadt an i Kampen for Stortysklands Ære.

Tysk-Østrigerens soldatermæssige Egenskaber bliver da ogsaa uforbeholdent anerkendt af Officererne fra det gamle Rige. Hans gode Vilje, hans Tjenstiver, hans Pligts- og Æresfølelse og, naar det gælder, ogsaa hans Kampmod kan næppe overgaas. Naar der ved Fronten udgaar Opfordring til at melde sig som frivillig til en Stødtrop, saa bliver Tilbudet i Reglen langt „overtegnet".

★

Paa denne Maade har vi Rigstyskere maattet revidere mangen Fordom fra Verdenskrigen, der skyldtes Ukendskab til de nationale Forhold i det gamle Østrig. Det er nu ligeberettigede Brødre, der kæmper Side om Side.

Paa den anden Side oplever Tysk-Østrigeren med Forbavselse Rigdommen i den nationale Enhed, det nationale Fællesskab og den nationale Indsats, der aabenbarer sig i den stortyske Værnemagt. Han har jo ogsaa været vant til den største Nøjsomhed, megen Improvisering og gaaen paa Akkord i den gamle Hær; været vant til at „lave Mad af Vand", som gamle Kejser Franz Joseph plejede at udtrykke det. Det løfter ham sjæleligt at være med i den nye Tid; men samtidig mister han ogsaa den Mindreværdsfølelse, der tidligere altid har virket trykkende paa ham, naar han stod overfor „den store Broder". Der gives næppe et Stykke Land i Schwarzwald, i Pfalz, ved Rhinen og i Egnene Ost derfor, som ikke i de sidste fire Aarhundreders Kampe er blevet vædet med hans Forfædres Blod, og naar han sammenligner det gevaldige, som han nu oplever, med det, som Fortiden kan fortælle, da forstaar han ogsaa Værdien i Traditionen, den Tradition, som han nu er med til at bygge op indenfor den stortyske Værnemagt, og som vil leve evigt videre.

—— En Soldat fra Ovreøstrig staar foran mig med Haanden i Bind. Han har mistet Langefingren under Arbejdet med en Automobil. „Naa, saa kan De vel rejse hjem," siger jeg. Han, der allerede har tjent i Forbundshæren, ryster paa Hovedet: „Hjem? Ja, det vil jeg da gerne; men først efter Krigen!" — Han vil dog nok først kæmpe Kampen med — Kampen for Stortysklands Fremtid. Saadan er de alle...

★

En pragtfuld, foraarsagtig Søndag i de ældste Egne af Tyskland! En Rekognosceringsafdeling bestaaende af Ryttere, Motorcykleskytter og Cyklister staar parat til at modtage mig. Da jeg skrider Fronten af, træffer jeg talrige gamle bekendte — Wienere, der bor i mit Nabolag, Tyrolere, der kender mig fra min politiske Virksomhed, og med hvem jeg kan tale om gamle Kejserjægere fra deres egen Landsby, Salzburgere fra den gamle sjette Eskadron, som har redet sammen med mig derhjemme. Saa kommer Forbimarchen; Kommandøren rider i Spidsen; en prægtig Mand, tidligere Soldat i Verdenskrigen, der efter et eventyrligt Liv atter er vendt tilbage til sit gamle egentlige Haandværk — Soldaterlivet; og efter ham til Hest og paa Cykle hans flotte Karle, Mænd fra Donau og fra Alperne; og over os hæver sig gotiske Taarne og høje Gavle — Vidner om den ældste tyske Historie. Og saa spiller Orkestret Visen om Prins Eugen, den ædle Ridder.

Saadan oplever vi Stortyskland, det evige Tyskland, som vi Tysk-Østrigere nu aldrig skal miste.

Alpejægere fra den tyske Østmark ved en Øvelse i deres Hjemstavns Bjerge

Forts. fra Side 8

24 Timer efter det første Skud:
I en Løbegrav foran Fortet staar der Soldater fra en tysk Stormtrop og snakker sammen. Saarede Belgiere venter paa at blive bragt bort

I Løbet af 24 Timer

Fangerne beretter:
„Vi var simpelt hen ude af Stand til at betjene vore Kanoner og Maskingeværer længere . . .“ Den 11. Maj Kl. 12 om Formiddagen gik den hvide Fane i Vejret. Kommandanten overgav sig med 1000 Mand. Sent om Eftermiddagen den 10. Maj havde Angrebet taget sin Begyndelse

To 12 cm-Kanoner,
over 30 Kanoner af 7,5 og 6 cm Kaliber, 20 Double-Maskingeværer, over 100 lette Maskingeværer, bygget ind i 2 til 3 Meter tykke Betonmure, skjult bag tykke Panserplader, en stærk, moderne Fæstning med elektriske Centraler, Vaabensmedjer, Værkstæder, Ammunitionslagre, Lazaretter og Forplejning for flere Uger, kapitulerede teknisk overfor de tyske Vaaben og sjæleligt overfor de tyske Troppers modige Angreb

Efter Stormen

Tre Grave . . .
Ved Siden af hverandre ligger en tysk Infanterist, en tysk Faldskærmsjæger og en belgisk Soldat fra Fortet Eben Emael begravet

Under en død Kanon paa Fortet:
Efter en haard Kamp: Et Livstegn til dem derhjemme

SIGNALET Nr. 4,
1. Aargang, 1. Juni 1940 / Udkommer 2 Gange mdl. / Chefredaktør Harald Lechenperg / Forlag og Tryk: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochstraße 22-26 / Alle Rettigheder forbeholdes / Entered as second class matter at the postoffice at New York N. Y. / Printed in Germany

STAALFLASKER-VENTILER

Gennemgangsventiler - Hjørneventiler

for alle fortættede
og flydende Gasarter

saasom Kulsyre, Ilt, Kvælstof, Ædelgas, Trykluft, Brint,

Amoniak, Acetylen, Klor, Fosgen, Svovlsyre, Klormethyl.

•

Drivgas-Specialmodeller, der svarer til de største Krav, for Bygas, Klargas,

Methan, Propan, Butan

AGEFKO KOHLENSÄURE-WERKE

GESELLSCHAFT MIT BESCHRÄNKTER HAFTUNG

Afdeling Ventilfabrik

BERLIN W 62

50-aarig Praksis

for bedste Værkstedsarbejde og hensigtsmæssig Konstruktion yder Garanti
for største Sikkerhed og økonomisk Drift for ethvert Anvendelsesøjemed.

Et interessant Luftfotografi: Faldskærmstropper angriber Lufthavnen Rotterdam/Waalhafen

Paa Luftfotografiet ser man: flyvende Junkers-Maskiner (1), paa Flyvepladsen ses foruden en Mængde Junkers-Flyvemaskiner to Fokker-Maskiner (2), Bombetræffer paa Startpladsen og paa Indkørslen til Lufthavnen (3) og de brændende Haller i Lufthavnen (4). De hvide Prikker indeni de røde Ringe er Faldskærme, som Faldskærmstropper har ladet tilbage

Næste Hæfte bringer en stor Billedberetning om Kampene i Vesten